اووم سرود

گل غوټۍ

Ketabton.com

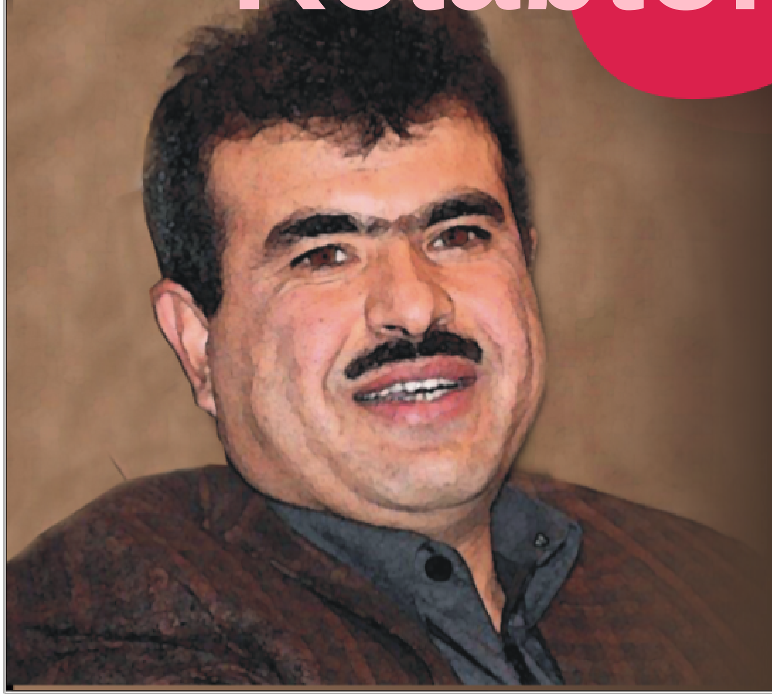

عبدالغفور لیوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټې ته اووم سرود

(شعري ټولګه)

لیکوال:

عبدالغفور لېوال

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ګلغوټۍ ته اووم سرود

لیکــوال: عبدالغفور لېوال

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه

وېـبپـاڼـه: www.melitahrik.com

ډیزایـن: ضیاء ساپی

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چـاپشمېـر: ۱۰۰۰ ټوکه

چـاپـکــال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۷۹)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغې ته،

چې لا هم زما "تو له شاعري" ده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې د دې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ښکلی دی!

ګلغوټۍ وغوړېده او زه ایله پوه شوم، چې (ژوند ښکلی دی !).

ځینې یاران راځخه وپوښتي: ایا ریښتیا ژوند ښکلی دی؟

په دې زخم زخم چاپیریال کې، په دې کرکه کرکه ماحول کې. دلوګیو، لنبو، زګیرویو، ساندو، غمونو او دردونو په دې زمانه کې به نو ژوند څنګه ښکلی وي؟

زه وخاندم او همدومره ورته ووایم: تاسو دخپلې ګلغوټۍ خندا او غوړېدا لیدلې ده؟

دوی نور هم حیران شي؛ کومه ګلغوټۍ ؟کومه خندا؟

هو موږ همدا سې یو، د اور اولنبو په چم کې نو د ګلغوټۍ خندا له کومه شي؟ موږ خو دنړۍ پرسر دوزخیان پیدا یو، خو ماته، هو ! ما نېکمرغه ته ګلغوټۍ وخندل او زه یې دې باور ته ورسولم، چې: (ژوند ښکلی دی !)

زه د ژوند د ښکلا پر تفسیر بوخت شوم، خلکو ته مې دژوند ښکلا ورښووله، ماویل دا غمځپلي دا ژوند رټلي، دا لنبو سیزلي او دا زخمونو دردولي به هم د ژوند ښکلا ته بوځم، زه به دوی ته دخپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ خندا وروښیم، دوی به باوري کړم، چې ژوند ښکلی دی... زه بوخت وم، خواري مې کوله، ماویل دا د ځمکې پرسر دوزخیان حق لري، چې پوه شي: (ژوند ښکلی دی !) ما ځان همدې ته سپارلی و او بوخت وم، چې د ژوند ښکلا وژباړم...

... او ګلغوټۍ لا ماته په تمه وه، زما انتظارېې کاوه، ماویل: دا دی در وزګارېږم او له خندا څخه دې ځانته دژوند سیوری جوړوم، لـه شونډو دې د ښکلا خوند زبېښـم او لـه عطرو دې دروح تنده خړوبوم. ماویل بس همدومره، چې خلکو ته یې سپینه کړم؛ (ژوند ښکلی دی !) نور نو بېرته ګلغوټۍ ته ورګرځم.... خو چې شاته مې کتل: ګلغوټۍ تللې وه.

ګلغوټۍ چېرته لړې په خپل یوازیتوب کې ورکه شوې وه، نه پوهېږم سپرلي په مخه ورغلي وو، که خزانونه، واورې که توپانونه ؟ شبنم که عطروريني وربمې؟ خدايزه څه به پرې راغلي وو؟

هو ! ګلغوټۍ تللې وه، له مانه مروره تللې وه، تر ډېر انتظار وروسته ورو ورو ستومانه شوې وه، ژړلي يې وو او ژړلي يې وو....

زه لا لګیا وم، خلکو ته مې ویل: (ژوند ښکلی دی !) مـا دژوند الهـام دهغې ګلغوټۍ له خندا او ښکلا څخه اخیستـه، چې هغـه نوره نـه وه، چې انتظار ستومانه کړې وه او له ما څخه يې زړه صبر کړی و، نـه نـه، توبـه ! زړه يـې نـو چېرتـه صبر کـړی و؟ دهغـې خـو لـه مانـه زړه نـه صبرېږي، خو هسې يې په زړه دصبر ډېره اړولې وه، چې تلله، نو کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا لیدلې وه او ویل یې: هغې نور نه خندل، ښکلا یې خزان شوې وه او نوره نو هغه مسته او په زلما کې ګلغوټۍ نه وه ...

زما پر شونډو د : (ژوند ښکلی دی !) نغمې لا سندرو ته ښکلا ښښله، چې پام مې شو ، ګلغوټۍ نوره نه شته، هغه تللې ده، خدایزده په کومه او چېرته، څنګه او ولې؟

خلکو زما په ترانو او سندروکې د ګلغوټۍ دخندا ، ښکلا ، زلما او مستۍ نښې لټولې او ورو ورو یې باور راته، چې (ژوند ښکلی دی !) دخلکو زخمونو ورو ورو خولې راټولولې او غمونه یې مړاوې کېدل، خو ما په خپلو سترګو کې داوښکو دباران ترشا لیدل چې ګلغوټۍ نه شته، ګلغوټۍ تللې ده.

زما سندرې هم غمجنې شوې، زما په سندرو کې سوز پیدا شو ، زما په ترانو کې د ګلغوټۍ دبېلتانه اور نڅا پیل کړه، زما په شعرونو کې دګلغوټۍ یادونو لنبې پیل کړې او خلکو لا د ژوند دښکلا تفسیر غوښته...

اه ! خدای دې څوک په داسې غم نه اخته کوي ! یوه خوا غمجن خلک او بله خوا دګلغوټۍ بېلتون !

ما دګلغوټۍ یادونو ته ترانې وویلې، په هغې پسې مې ژړاوې سندرې کړلې، کله مې چې په خوب ولیدله، نو ښې ډېرې کیسې مې ورته وکړلې، څوځلې مې ورغږ کړل:

اهای !ګلغوټۍ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې د ښکلا او خندا ننبي !

اې زما ټولې مينې ! راوګرځه ! بېرته راشه ! ما مه پرېږده !

خو د ګلغوټۍ هېڅ غږ بېرته رانه غی. يوازې زما خپل غږ زما په شعرونو او ترانو کې ازانګې کولې او چيغې يې وهلې ، ګلغوټۍ نه وه.

ما خپلې ساندې، چيغې، دردونه سر يوځای کړل، د ژوند د ښکلا تفسيرونه مې راټول کړل، د ګلغوټۍ د ښايست ستاينې مې وپېيلې او دهغې د خندا ، عطرو او مستۍ په تار کې مې هار کړلې. دغمونو ، بېلتانه، ښکلاوو ، مستيو ، عطرونو ، زخمونو ، خنداګانو او يادونو ټول غمي مې سره و اوډل او دا ټولګه (ګلغوټۍ ته اووم سرود) ترې جوړه شوه.

ستا سو په ياد دي؟ چې ابل ځلې مې درته ويلي وو: ولاړ شئ او هغې ته ووايئ چې: ((ته زما ټوله شاعري يې !))

نه پوهيږم، هغې خوږې رسوايي څه پېښ کړل؟ ګلغوټۍ زما ټوله شاعري وه ، ده او وي به ! خو ګلغوټۍ اوس تللې ده او زه د ژوند د ښکلا د تفسير او په هغې پسې د ساندو او ژړا په برید کې لا ژوندی يم، شاعري کوم، ترانې وايم او له ساندو څخه سندرې جوړوم.

زما ګلغوټۍ تللې ده، هغه بېرته نه راګرځي، هغه مروره ده او د تل لپاره يې زه پرېښی يم. لاهم باور لرم چې هېر کړی يې نه يم ، لا يې په ياد يم، لا هم زما لپاره خاندي او زما په نامه ښکلا او عطر ښندي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګلغوټۍ عطر او خواږه په خوب وینم، ځکه خو باور لرم ، چې لا یې نه یم هېر کړی او لا یې په یاد یم. زه سوزم، ځوریږم، په ګلغوټۍ پسې خپه یم، خو... تاسو ته لاهم وایم، چې:

ژوند ښکلی دی !

درناوی او مینه !

لېوال

دکب شپږمه ۱۳۹۴ لمریز

کابل-کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازی

مکه

سپېڅلې شوه ، رڼا شوه

یوه سپینه رڼا.

ستورو (سلام) وکړ

(سلام) څه مانا ؟

مانا ، چې سوله دې پرتاوي مکې !

استازي پل کېښود دعرش له نوره.

استازی راغی ، چې د ژوند زیری پرخلکو وکړي

استازي هغه ، په ژوندوني ، خښېدونکې نجونې ولیدلې

چې په کوشنیو لاسو

اسمان ته ګوته نیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای نه استازی غواړي.

استازی راغی، چې انسان نه ورکه شوې عاطفه پیدا کړي

استازي غږ وکړ: مه !

((دغه ورې نجونې په کومه ګناه ووژل شوې؟))

استازی ښکلی و

استازی ستر و

استازي (اقرأ) وویل

استازي ټول انسانیت ته د لوستلو سمندر وباښه

او مکه

ښکلې شوه ، رڼا شوه یوه سپینه رڼا

استازي لمر په زړه کې راوړ

او سپوږمۍ ورته په ملا نیمه شوه

استازي مینه راوړه

استازي سوله راوړه.

استازي وویل: پناه غواړم له هغې کرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د قابیل په لاس یې وینه د هابیل تویې کړه.

استازي ذکر د خرما او د غنمو په دانو پیل کړ

استازي لوړه پر زیتون یاده کړه

استازي شین فصل دژوند وکاره

لکه مکې ته پاس د ستورو سلام

استازي یو بل ته (سلام) راوړ

استازي موږ ته خوږ اسلام راوړ.

۱۳۹۴د جدي لومړۍ، د میلاد مبارکه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایزیب

د سپوږمۍ ها رڼه شپه دې په یاد ېږي ؟
چې موسترګې وې اسمان کې سرګردانه
تا وېل : ستا اوزما ستوري لټوو مه
چې د بخت پر منارو یې کړم روښانه

شرهار ته داوبو چې نڅېدلې
ستا د زلفو سلسلې په مکیزونو
د سپوږمۍ رڼا ته سیوري د ښو وو
چې پر سپین بارخو لویدل په تیندکونو

دواړه ناست وو پر ډبره ، پښې اوبو کې
څپې غلې غلې راغلې ستا ښکلاته
ستا اوړو وړو خبرو ته یې غوږ و
څو زرین کبان راتول وو زموږ خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شوخۍ شوخۍ مې پښو تراوبولاندې
شرنګولې ستا پایزېب کې ورې پانې
چې ناڅاپه د زنځیر کړۍ شوه خلاصه
پایزېب ډوب شو په اوبو کې ځانګې وانګې

له موسکا سره دې ګډه غوسه ګُل شوه
مادې ولیده ګیله د سپوږمۍ ځل ته
چې پایزېب مې راپیدا کړه په چینه کې
لاس دې کوز کړه ان د سپینو شګو تل ته

ما چې لاس د چینې کومې ته وراوږد کړ
طلایي ماهیان په منډه منډه ولاړل
په ځپو کې د سپوږمۍ رڼا شوه ړنګه
او د ستورو تصویرونه لاس ته راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پايزيب مې سپينو ښکو کې ونه مونده
زرزري کبانو ، خدايزده چېرې وړی
ستا خوږه غوسه سپوږمۍ ته ځلېدله
زه ولاړ وم ملامت پرغاړه پړی

تا په تورو ستر ګو ويرولم
دخوږې شوخۍ په نازدې ځورولم
چې يودم شوې په کټ کټ خندا راماته
دلامده لاس په اوبو دې وويشتلم

وېل دې: څه سرنه دې ځار زما پايزيب شه
دسپوږمۍ همدغې شپې ته دې يادګاروي
ښاپيريو داوبو ته به يې پرېږدو
دزري کبانو تاج ته به په کاروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رڼا شوه ، په چینه کې یې بیا ګوره
زه به ګرځم ترهغو ، یوه پایزېب کې
چې موندلې دې وي ورکه په اوبو کې
چې راوړې دې جوړه وي په خپل جیب کې

هغه شپه چې راروان وو له چینې نه
ستا یوه پایزېب شرنګا کوله
د سپوږمۍ ها سپینو سپینو پلوشوته
ستا خوږې موسکا ځلاکوله

ستوري نه دي زاړه شوي ، سپوږمۍ شته لا
خو چینې نه طلایي کبان اوس تللي
د ځپو خاموشه غږ ته شپه یوازې
مرجانونه د خندا دې تري هېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه يــوازې ، تــه يــوازې ، ژونــد نيمګــړی
ديــوه پايزيــب شــرنګا پــه خــوب ويــده ده
هـــــره ورځ دچينـــــو شـــــګې لټومـــــه
ستاپايزيب تــه مــې لاوس هــم تلوســه ده

څــو زنځيــره مــې چينــو كــې دي مونــدلي
خدايزده كوم يو يې جوړه ستادپايزيب دی
چــې درځــم بــه ، اوســتا وركــه بــه دروړمــه
لاتراوســه مــې تــش تــور ســاتلی جيــب دی

خو ته نه يې ، شپې تياري دي ، چينې ګونګې
زرزري كبـــان پـــټ شـــوي پـــه تـــورتم كـــې
زه مونـــــدليو زنځيرونـــــو تـــــه زنګيـــــږم
ديــوه پايزيــب شــرنګ نــه شــته پــه دې چــم كــې

۱۳۹۳ - وږی -۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرېکه

هـــره ســـاه مـــې زړه نـــه راچـــارپېره شـــې
ووايــه ، نـــو څنګـــه بـــه مـــې هېـــره شـــې

زه يــــې تېــــروم ، مګــــر تېرېــــږي نـــــه
ژونـد درتـه ولاړ دی ، چې پـرې تېـره شـې

اوس مې هـم پـه زړه کې لکـه څرېکـه يـې
غـم چـې شـي ژور ، تـه رابرسـېره شـې

زه يــم مـــات ســـاغر اوتـــه دمـــی نشـــه
څـومره چـې زړيـږم ، هـومره ډېـره شـې

زړه ، لکـه يوسـف، لا پـه بـازار کـې دی
راشــه !خريــدارو کــې بــه شــمېره شــې

۱۳۹۲ زمری ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تیارې او نور ګرداو

ارامه کېنه
هېڅ مه وایه
ژاړه مه، سترګې دې هم مه رپوه
ته مې کلونه وروسته
هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې
غواړم باور وکړم ، چې خوب نه وینم

+++

پرېږده چې سترګو ته دې مخامخ په ځیر وګورم
هېڅ په کې نه دي بدل
بس د ځوانۍ د هاغې شوخې جلوې ځای تش دی
یوه مرموزه خواشیني په کې ځپې ځپې ښکلا ویشي

+++

په تورو زلفو کې دې تارتار حنایي کرښې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو هیږمه د څه نښې دي

هیڅ پسې مه ګرځه ، ژوندون بس همدغه شیبه دی

پرانګو دې هم داوښکو دتناکو پښو پلونه وینم

شونډې دي لاهم دګلاب تر پاڼو نرمې ښکاري

هیڅ مه وایه

خیر دی ،بس یو څو شیبې ارامه کینه

لاهم حیران یم ، چې داته یې ؟

که په خوب دې وینم ؟

لاهم چې موسکه شې

پرمخ دې

دغوټۍ په څېر دسیوري او رڼا ترمنځ ګرداو جوړ شي

داسې تصویر مې لاهم وژني ، زړه مې وتخنوي

نه ، ته په ویښه مخامخ ناسته یې

پام !

ګیلې پرېږده !خیر دی هیڅ مه وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوارم باور وکړم چې خوب نه وینم

غوارم داومنم چې بخت مې ویښ دی

اوبه مرغې مړه شوې...

هو !

ته په ارامه کینه

هېڅ مه وایه

ژاړه مه ، سترګې دې هم مه رپوه

ته مې کلونه وروسته

هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې

غوارم باور وکړم ، چې خوب نه وینم

۱۳۹۲- اسد - ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور، شپه او مساپر

لامې په ذهن کې بلېږي داسې
لکه د تورې شپې په غېږ کې د بيابان لمبه
چې له يو تللي مساپر هېره شي
مساپر يخ وهلی،
مساپر لار نه ويني
شاته د اور وروستۍ لمبه ځلېږي:
راشه چې تود دې کړمه
راشه رڼا درکړمه، ودې سېزم
بېرته راوګرځه، تياره ده، شپه ده
راشه يخني ده، مرګ دی
مساپر ژاړي، مساپر وړاندې ځي
مساپر اور نه تښتي
مساپر غېږ کې لمبه نه شي وړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر او ر ته شا کړه

مساپر مرګ ته مخامخ ولاړ دی

او ر ته چې ګوري

د لمبې ځلا یې سترګو کې د اوښکو ځاځکي لا ځلوي

ستا تصویرونه مې په اوښکو کې همداسې پټ دي

تا ته مې شا ده او مرګي ته مخه

د ژوند سره تیاره لا پای نه لري

زه، لالهانده مساپر د ژوند په لویه بیدیا

ته مې د ذهن تورو شپو کې شا ته پاتې لمبه

چې نه دې وړ ای

نه پرېښو دلای شمه.

۱۳۹۲ د چنګابښ یو ولسمه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد

باد

ډیوه ووژله

خو ستا تصویر پاتې شو

لا په تیاره کې دې هم سترګو نه ښکلا وریده

باد

د کړکۍ له ګړزولو نه ستومانه،

پرخپل ځان راتاو شو

او په چوپتیا کې مې ایله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د خوږو شونډو کیسه ولوسته

باد

دباران پاسته ګامونه تېز کړل

ماویل

دونو د پېغلوټو څانګو شنه ګریوان ته لاس اچوي

دباران شرک نه دې ساړه وشول

په متو کې مې پټه شولې

باد

ستا د غیږې عطرو مست کړ

دنارنجو د غوټیو په غومبورو یې غابښ ولګاوه

لمده چوغکه ترڅجې لاندې له شرمه سره شوه

باد

هرڅه وکړل ، خو ماپرې نه ښوده

چې ستا لامده وربل ته لاس دروړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیګاه مې ټول ماښام دباد شوخي ته مخ ونیوه

چې ستا پرتن باندې لامده کمیس ته لار ونه کړي

باد

چې ترتا ، زه راچاپېر ولیدم

غریب

ستومانه ، لالهانده په ځنګله کې ورک شو .

۱۳۹۳ حمل ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد

درد ،

مستي او غم زما د شپې ملګري

بېګاه مې تا پسې ژړل ،

چې مې له سترګو څاڅکي څاڅکي شراب

وڅښېدل

زه ((بد)) یم

څو مره مې وژړل چې وپوهېدم

زه ((بد)) یم

هره ورځ غواړم چې ستا غږ واورم

هره ورځ غواړم تا ته ووایم ،

چې څومره مې په زړه وریږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ غواړم درته ووایم خپه یم خپه
هره ورځ غواړم یوه داسې بهانه پیدا کړم،
چې بس تا ووینمه
که ته غوسه شې او که هر څه وشي
مګر چې ودې ګورم.
خو هره ورځ خپل دغه تریخ انتظار
د ځو ترخو څاڅکو په اوروميږم
او تا پرې نه خبروم
ځکه له ډيرې ژړا وروسته پوه شوم
زه ((بد)) يم
بد
لکه له سترګو څڅيدلي د شرابو
څاڅکي

۲۲ليندۍ ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

ستا د یاد ونو

او هېرولو ترمنځ

په برزخ کې

ژوند داسې دی ،

لکه یوه وچه پاڼه

چې له څانګې را پرېوځي

د باد پر اوږو

او لا پر ځمکه ماته شوې نه وي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ

يو مازيګر دې زلفې،
داسې پر لوڅو وليو خورې شوې
لکه په شپه کې چې د اوبو څپې
د سپوږمۍ له وړانګو سره ګډې شي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

اوس هم
هرمازیګر ستا دشونډو خوند
او دغیږې عطر
ما
له ستومانۍ ژغوري
هغو کلونو ، عادت کړی یم.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېټ نيکه

ټک ، ټک ، ټک

ستو مانه غږ

دبيټ نيکه دماتې شوې امسا ،

له سوې زمکې دلوګيو تورماران پاڅيږي

لمر ،دودغږن، لکه له سرو سکروټو وتې سکه

باد په خوني سترګو راغلی ، هديره کې ګډ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد وربی، تربی د کوم سوي وربل ورږم بوړبوکۍ ته سپاري
او دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې ،
لاخړ اسمان ته په دعا پورته دي
چوپتیا سندرې وایي
نیکه دلرې زمانې
دغرو له شانه راځي
ستړی ستومانه راځي،
هغه خپل لاس
پر خپلو سپینو وروځو پاس ایښی دی،
خوهېڅوک نشته
ان
یو ژوندی سیوری هم نه ښوریږي ،
او دنیکه سترګې پوښتنې کوي:
((لویه خدایه ،لویه خدایه !
ستا په مېنه په هرځایه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دلته دي دغرو لمنې

زموږ کیږدۍ خو پکې نشته ؟

داوګړي چیرې تللي ؟

لویه خدایه لویه خدایه !))

بیټ نیکه غوږ نیولی

چوپتیا سندرې وایي

یوازې باد ته دایرو ډمې په کرکه ناڅي

په دې چوپتیا کې

یوناڅاپه له کوم لوري دآسونو دپښو آواز

په نیکه خوږ لګیږي:

((څوک به وي ؟))

په مهربانه نظر ځیر شو دافق لوري ته:

((آه

احمد دی، زما سرلوړی بچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د سترې پښتونخوا ه شهنشاه

له خپل و یارلي لوی لښکر سره به چیرې د رومې،

چې لړ ترې و پوښتم ؛زما د ستر ټبر کډه په کومه تللې ؟

آسونه ځغلي

لیوني آسونه

آسونه باد سره همزولي ،

خونړو سترګو نه اور بادوي

خو تر آسونو مخکې

یو څوتورسرې ، ماشومان ، بوډاګان

په ییله پښو

کله راوپرځي او بیرته هسک شي

سپاره په تورو ورنه وریبي ببر سرونه

اوزمکه ژر له تندې وزغمي ماشومې وینې

نیکه حیران پاتې دی

څوک ، ولې ، چا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د یوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې
لکه دعا چې کوي:
بابا ! داګرده ستا سکه بچي وو
څوک په آسونو سواره
او څوک ترمخه د مرګي پر مزله
یو په یوه مذهب او بل یې له کوم بله خپله
او س ستر احمد نشته ،
همدادي ستا د کور وګړي...
نه !نه !

نیکه ،پرزمکه اوښکې وپاشلې
که خاوره ترې وي ، دا اوښکې یې ((دمور شیدې سه !))
زما دبچو وینې دې بېرته راکړي.
هاغه دی زما دننګیالي هوتک دتورې آواز
ورځم لمن یې نیسم
زویه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورونېو نه دې ورونه بچ کړه

د تورو لاستي مات کړه

هله میرویسه زویه...

خو دیوازې اوراخیستې ونې تورې ځانګې

لکه دعا چې کوي:

نه بابا داسې نده

دا دهوتک دتورې غرېندی ، داستا لمسي دي

چې یوله بل څخه ورمېږ پرې کوي

یوه ته پارس کې چا ماغزه ورکړي

بل د پرنګ له ابلیسانو نه سبق ویلی

یوله عربو نه کڅوړه پرشا

بل دترخو پاتیو دیګ ته ناست دی

خپل بچي وژني دآجوج او دماجوج په نامه...

نه !نه !

نیکه دخپلې شملې څنډه ترغابنونو لاندې ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بچو باندې يې کوډې کړي

زما بچي ويده دي

هاغه دی زما غازي امان مشال په لاس ولاړ دی

ورځم ، چې ويښ يې کړي ، کتاب ورکړي

ددې دنيا له رڼاګانو نه يو باب ورکړي...

خو ديوازې اوراخيستې ونې تورې ځانګې

لکه دعا چې کوي:

بابا ! امان ندی ، غازي دې ندی

هغه يې وخته لا دکفر په نامه شړلی

بابا ! مشال نشته رڼا يې نشته

دا خوبې ستا پر زړه مېنه باندې اور بل کړی

چا ورته راوړل دګاونډ له کوره تور لاسونه

ستا دکلا په برج يې اور پورې کړ

چې پرې الف اوبې بيا ونه ليکي

ستا دخوږو لمسو په لاس کې تختې وسوزيدې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه !نه !

لمسي مې ځارشم
که د شیطان سترګې لمبې غواړي زما پر مېنه
زما هډوکو ته دې اور واچوي
خو زما د ښکلې ملالۍ وربل ته اورمه نیسئ
زما د لمسو د کتابو بورجل ته اور مه نیسئ.
نیکه سلګۍ وهي
په ملا ماتیږي
نیکه ، د سپینو وروځو لاندې ځلید لې سترګې
د خړ اسمان ټټر ته پورته کړلې
او دیوازې اوراخیستې ونې ډډ ته کیناست
بابا لاسونه د دعا اسمان ته لپه نیسي:
لویه خدایه ، لویه خدایه !
ستا په مېنه په هر ځایه
غر ولاړ دی د رناوي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ژوي په زاري کې
دلته دي دغرولمنې
زموږ کيږدۍ دي په اورسوې
پکې ډير کړې لويه خدايه
لوستي ، لوستي داوګړي
په سرونو کې يې پوهه
او په زړونو کې يې مينه
لويه خدايه لويه خدايه
دلته موږ باندې اوربل دی
تورلوګی دی توربورجل دی
مېنه ستا کې موږ ميشته يو
بل دچا په ملهٔ تله نه يو
هسک او مزکه نغښته ستا ده
دمړو ، وده له تا ده
داپالنه ستا ده خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه لويه خدايه

پکې ډير کړې لويه خدايه

لوستي، لوستي دا وګړي

په سرونو کې يې پوهه

او په زړونو کې يې مينه

لويه خدايه لويه خدايه.

۱۳۹۰ د کب دريمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکې سترګې

او له سترګو ورک سړی

له ډیرې تندې مې ستومانه بدن څړیکې وهي
او له پښو نه مې دوینو ځاځکي کربښه کربښه
دبیابان په وروستنیو شګو لیکي دمزله سندره
دادی دښار پر دروازه ولاړ یم
داسې څوک شته ؟
چې مې خړوب کړي،
چې یویخ جام راکړي دسترګو د موسکا له چینو ؟
هه !
څومره بېځایه تمه
څومره ناپایه هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه پردیس ، مګر په دې بازار کې څوک پېژني ؟
نه مې لستوڼي کې درهم شته نه کیسه کې سکه
څومره بد مرغه ښار دی
څه ناخبره ښاریان
هېڅوک به خپل اتل و نه پېژني
دټولو هېر یمه ، دهرچا له خاطر وتلی
مګر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترګې اشنا دچا دي ؟
څومره خوږې دي ، څومره ښې لګیږي ؟
کلونه وړاندې، د سفر په لومړني منزل کې
زما پر ماشومو پاپلیو او زلمیو شیبو
دا سې خوږې دا سې مغرورې سترګې
ما سره مل له دغه ښاره ولاړې
هغه کلونه ، د رویا په تال کې وزنګېدم
او د سفر په لومړني توپان کې
هغه دوه سترګې رانه ورکې شولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا تلمه تلمه دځوانۍ په لوري

هې ميدان و طې ميدان وخار مغيلان

چې پر کوچۍ ليلا مې پېښه وشوه

يوه شپه دمه شوم

ترزلفو لاندې خوب راغی

دژوند ستومانه ساه مې دمه کړله...

خو ګلغوټۍ په غوړېدو وه چې راويښ يې کړمه

دژوند له دمې يې راپاڅولم

يوه د اور په لمبه رنګ ګلغوټۍ

يوه نازکه پاڼه ډکه

له سکروټو دعشق

دګلغوټۍ دمينې اور رانه کوچۍ هېره کړه

لکه پيريانو وي نيولی

لکه کوډو بنګسارکړی سړی

دژوند په وچه په سوزانه دښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خپلې اوښکې ګلغوټۍ ته ورکړې

چې رانه مړاوې نه شي

خو زما په اوښکو د سکروټو اورلمبه لمبه شو

ګلغوټۍ وسیزلم

ګلغوټۍ دود شوه ګلغوټۍ ولاړه

زما د سفر وروستی منزل یې ددوزخ درشل کړ...

تردې مې وروسته هرڅه هېر دي ، هېڅ مې نه یادیږي

اودادی زه دژوند ستومانه پردېس

له ډیرې تندې مې ستومانه بدن څړیکې وهي

او له پښو نه مې دوینو څاڅکي کرښه کرښه

دبیابان په وروستنیو شګو لیکي د مزله سندره

خو ، په دې ښار کې دچا نه یم په یاد

مګر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترګې اشنا دچا دي ؟

څومره خوږې دي ، څومره ښې لګیږي ؟

یوځوک دې دومره راته ووایي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه دوه سترګې د رویا دي ؟

د کوچۍ دي ؟

که د هغې اورنۍ ګلغوټۍ ،

چې یې زما د سفر لاره له لمبو ډکه کړه ؟

په ټول بازار کې همدا دوه سترګې دي

چې لا زما لپاره مینه لري

خو زه ترې ورک یم ، ماموندلای نه شي

او زه لا نه پوهېږم

چې زما له دربیو منزلونو څخه

د غه اشنا ، د غه خوږې سترګې د چا پاتې دي ؟

۱۳۹۱ وږی ۹

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ ملنډې وهي

((ابن سینا)) لاهم له بلخه تښتي

((خوشال)) دخپل ولس په بده بد مرغۍ خواشینی

دومره غوسه دی

چې د توري تیغ یې موټې کې دوینو فوارې جوړوي

د تاریخ باد د ((مارکس)) په ږیره کې پټ شوی

پاڼې پاڼې ((کاپیتال)) اړوي

دلته په وچ ((زرنګاربڼ)) کې څو زلمي

یو دبل وینو ته دتندې په سیاست لګیا دي

د((سید جمال)) په ورکې مېښې پسې ستړیو خلکو

دهغه ټوله وینا و مینځله

یو ازې یو ټکی د (مرګ) په کې روښانه پاتې

او ((ماووڅونګ)) لکه دلوی ښامار وړوکی چینجی

لاهم دڅو (روښانفکرانو) په مغزو کې ښوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ((قم)) نه هره ورځ راځي د (ماتمونو سیاست)

او د ((قطبینو)) مریدان لادجګړو په اربړمیو ستړي.

موږ د تاریخ د خونړیو کوڅو ورک لاروي

چې ((نن)) مو هېره او ((سبا)) مو په ډبرو ویشتي

لاهم د((خړو څنډورو)) ((پینځه ګون)) ته لاس د سوال نیولی

او یا لګیایو ((کله دارو)) باندې غرونه او سیندونه پلورو.

تاریخ شاهد دی

او په موږ پورې ملنډې وهي.

۱۳۸۹ کب ۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشه

دروازه وټکېده ،

زه مې د مور کوټې ته ورغلم چې ویې پوښتم:

مورې څادر مې چیرې...

تشې کوټې په مخ څپېړه راکړه

او چې کتل مې

بهر

بیا څه خپلوان وو د مورکۍ په فاتحه راغلي.

۱۳۹۱ سلواغه ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته او هره شپه

کړۍ کړۍ لوګی او ستا دزلفو تاو راتاو
د شیشې غاړه کې قل قل او ستا د سترګو ځمبل
څرخ راڅرخ پر پیاله بله لمبه
ګرده راګرده ستادشنې لمنې ښکلې جلوه
زما یې مستۍ سره څه ؟
زه خویوازې له دې ټولو څخه
ستا دتخیل لپاره رنګ اخلم
زه ستا تصویر هره شپه دا سې پر خپل ذهن کاږم.

۱۳۹۲ ثور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناه او ویاړ

ځمکه ځای نه راکوي

چیرته د ناستې ، یا د ملاستې

د قدم وهلو

چېرته په دوه پښو د څو شیبې ولاړې ځای له چا وغواړم؟

د ټولو زړونو دروازې تړلې

د ټولو سترګو کړکۍ بندې

ټولې خولې خلاصې دي

په دې وطن کې مینه لویه ګناه

او تر ټولو لوی ویاړ د انسان وژل دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ښکلې تللې ورځې

ها وختونه ، تېر وختونه
چې ایمان ولا په زړو کې
نه شپېلۍ کې د ټوپکو
هلکان وو ، په ترپکو
جینکۍ وې په چکچکو

څه وختونه ، تېروختونه
چې نکریزو کې لا رنګ و
د شپانه رباب ترڅنګ و
چې ناوونو کې رمې وې
او نغریو کې لمبې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وختونه ، هاغه ورځې
چې به پلار بزغلي راوړل
چمچه مست به شنیلي راوړل
د کور شاته به نارې شوې
بنجاره به بنګړي راوړل

هاغه شپې په ستوریو ښکلې
چې دیوان به ټول بندي وو
د انۍ خوږو کیسو کې
ښاپیرۍ به ګرځېدلې
زموږ د ښار خړو کوڅو کې

هاغه ورځې ، تللې ورځې
چې ملا به هم مین و
د چړیانو به مېلې وې
په شړشمو غوړې څنې
درنجو به یې وسمې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها غه مستې ، خوږې ورځې
چې جګړه وه ، خود سترګو
غلا به وشوه د مچکو
چې به پټ دیدن ته ولاړو
کرکړې به شوې د چرګو

څه وختونه ، تېروختونه
شورماشور دزاړه ښارو
چې ودان د سات منارو
نه لونګۍ وې سیاسي شوې
نه په ږیرو د چا کارو

ها روښانه د خدای ورځې
چې پرخوله و ، دعشق توری
چې لاهسک و زموږستوری
چې هوښیار سړی وزیر و
چې پاچاو د خدای سیوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه تللې ښکلې ورځې
چې د مور دلاس ډوډۍ وه
ورنه ډکه به شکرې وه
د چارماغو به لمن شوه
د ممیزو به خولۍ وه

هاغه ورځې مې ارمان دي
هغه شپې مې را یادېږي
مورکۍ بیا دې زنګون کېږده
ستا کیسې مې را یادېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا

چېرتــــه دي شــراب ارغــواني يو جـــام ؟
راکـــړه ستاد شـــونډو الـــواني يو جـــام

لاس د ســپرلي ښــکلی شــي چــې وشــيندي
ســــــتاپرتوروزلفوباراني يو جــــــام

تـــادې کلـــه ســـترګو نـــه پوښـــتلي دي ؟
چېرتـــه يـــې څښـــلی رحمـــاني يو جـــام؟

ســـتاپه کـــوثري خنـــدامې خولـــه ميـــنځم
څښــــمه ايتونــــه اســــماني يو جــــام

اې د ښکلا ســـينده پرســـر وامـــې خلـــه
نـــن مـــې اړولـــی مرجـــاني يو جـــام

۲۳ حمل ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خوشال...

راغلم بيا ، چې د خپل ولس پوښتنه وکړم
د دې خپل ناراmه روح خوښنه وکړم
د څلور پېړيو ګرد مې دی څنډلی
چا ويل چې ځينې خلک رسيدلي
د سپوږمۍ په پلو شو اسمان ته تللي
نور نو هاغه د پرنګ ټوپک زوړ شوی
او شراب پرتګالي نشته په هند کې ،
د مغولو پادشاهي ده ړنګه شوې
رنتهبور له بيخ وبُنه نړيدلی
راغلم بيا چې د افغان پوښتنه وکړم
خو عجيبه زمانه ، عجيب دستور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سپین ږیری غضبناک یې انځور کړی
په تصویر کې یې غوسه ښکاري دوه سترګې
داوږې شاته یې ښکاري پره داره
ښه تېره نیزه ولاړه، تر ده هسکه
او پرسر یې پولادي نیم منی خود دی
پرې ولاړې هسکې هسکې مناري دي
دې بوډا په یوه ډال ده تکیه کړې
ترملا پورته یې دتورې قبضه ښکاري
تریو اړخ یې دتېرو غشو کځوړه
خدایزده بل لاس کې یې څه دجنګ سامان دی ؟
وایي: دازموږ نیکه خوشال ختک دی
چې هرچا ته په خوله ډک لکه ټوپک دی
په دیوال هم دمکتب په کتابو کې
په کابل او دخیبر په هسکو غرو کې
زه حیران یم خپل شامت او خپل قسمت ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل ولس ناسم خیال ، نیمګړي نیت ته

زه شاعر ومه دمینې او دحُسن

زه حکیم دزمانې ومه ، عاشق وم

داریښتیا ده ، چې دولس په ننګ ولاړ وم

له مغول سره یو لاس اوبل ګریوان وم ،

خو له تورو او له غشو سره وران وم

مادستار و دمشرۍ پرسر تړلی

(ددستارسړی) مې ولس ته و ښوولی

زما دوسپنې په خود کې زړګی تنګ و

له نیزو له تورو کرکه مې په زړه وه

دحکمت اوعشق خبره مې په خوله وه

هغه سر چې دښکلا دربار ته ټیټ و

اوس پرې ایښې پولادي خولۍ له پاسه

دحکمت دستار ښېرلی زمانې دی

زما دولس دقهرجن مزاج له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سمان هسک ته ختلي خلک نور دي
افغانان لا هم د جنګ په غم نسکور دي
هېڅ د عقل، د ډوډۍ مشر يې نشته
د سياست او د روزۍ مشر يې نشته
لا شرمېږي نوم د مينې په خوله نه وړي
خو د وينې بهولو ته ولاړ دي
ما د تورې او د ننګ په نامه ستايي
او په خپله بس د جنګ په نامه پايي
زما په هر کتاب کې زر د پند خبرې
يو له بل سره د مينې ها سندرې
بس دوی ټولې هېرې کړې دي بېباکه
تش د جنګ په کاروبار کې دي چالاکه
زما کر که له دې خپلې څېرې کېږي
له نيزې نه مې اندام اندام رېږدېږي
د مغولو د کاپرو د پرنګو
دا سونو د پښو غبار ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما په قبر څو لویشتې انبار دي
دافغان کوڅې ویجاړې کوریې ړنګ دی
ژاړي وایي چې دا ټول لاس د پرنګ دی
له کتاب او له قلم سره یې ورانه
نه د کار شو نه د زمکې نه د څپر
لا یې خپل تربورته تاو دي بریت د فخر
نه شرمیږي لا په خپل ناولي فقر
د پنجاب او د مغول ډوډۍ ته ناست دي
د بل ګټې خټې پړ مخې لا ملاست دي
څمه څمه بیا به رانه شم دې ولس ته
چې ویشلی لا په (زي) دی یا په (خېل) دی
د غیرت په نامه ولړه کې لا ښکېل دی
چې پوره څلور پېړۍ کې هوښیار نه شو
دغه ولس زما په چیغو بېدار نه شو
چې لا هم په توره نازي ، په جنګ ویاړي
انسانیت ته دغه قوم په کار نه شو .
۱۲/۲/۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟

دا به څه وي ؟
چې په تياره کې د جوړه سپينو کوترو په څېر
يوه له بلې څخه تاوه شي
راوڅرخيږي
او په هوا کې
درنا يوه ځپه جوړه کړي؟
دا د شاعر د معشوقې لاسونه
چې د محبوب لپاره وناڅي
په تور کميس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څوړيوو ترمخې

د شپې په توره بخملي فضا کې

دا به څه وي؟
لکه يو سور څراغ چې بل شي
او سترګک ووهي
يا دلمبې په څېر بڅرکي باد کړي
د شپې پر غاړه چاړه وځلوي
دا دشاعر د معشوقې ګريوان کې
يو سور ګلاب دی
په نڅا نڅا وږمه خپروي

دا به څه وي ؟
چې لکه ستوري د سهار پر لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو يو راولويږي رڼا کې ورک شي

دادشاعراوښکې دي

چې هره ورځ د معشوقې دلاس کوترو ته اوبه ورکوي

او دګريوان پرګلاب

لکه شبنم پريوځي

۱۲غبرګولی ۱۳۹۰

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې کليزې له ويرې

درې ورځې وروسته مې کليزه ده ،

دغم کليزه

درې ورځې وروسته مې دسترې ژوند يو بل پيټی پر زمکهږدمه

درې ورځې وروسته د مرګي خواته بل ګام اخلم

سبا روان يم، په سفر وځمه

هسې هم هېڅوک ، نشته

چې راته ووايي:

لېواله ! مبارک دې شه دا نوی سپرلی

زه مې له خپلې بې ځراغه ، بې خوږو او بې ډيوې کليزې ويره لرم

داسې کليزه چې ستاسترګو ته کتلی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مې کلیزه کې همداسې مسا پر بنه ایسم

دکب شلمه مې دژوند له کالهېنداري باسم.

دخدای پامان زمادژوند په رنځ ککړه کاله !

دخدای پامان زما ستو مانه عمره !

دخدای پامان له مانه ورکې مینې !

د

خدای

. پامان

۱۷ کب ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته!

يوه بله عاشقانه

چې د زلفو دوړمو څپې دې ولاړې
له هغې شپې زما خوبونه په ناتار دي
چې دې زيرې دراتلو ورسره نه شته
څه بد رنګه ما ښامونه د دې ښار دي

چې لمن دې څرخ ونه خوري په هوا کې
د ښکلا خوشبويي ورکه ده له ژونده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې لویږي ، لویږي ، لویږي ، پسې لویږي
چې دې نه کړ په پیکي پورې ځوړنده

ستا د شونډو سیوری نشته په پیاله کې
بې رنګۍ کې د شرابو نشه سوزي
چې خوله دې پرې شبنم غوندې نه څاځي
بې عطرۍ کې د ګلابو نشه سوزي

ستا ګریوان خو زما له سترګو څخه تښتي
چیرې پټ شم له دې دومره هیاهو نه
چې پر لېچو دې نور سر اېښودای نه شم
چېرته یوسمه دزړه سوي اهونه

دهغو مازدیګریو دې یاد تل وي
چې به سیوري زموږ یو شول سره دواړه
په موسکا به دې کړې پټې تورې سترګې
زما ساه به تخنوله چې ستا غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به هسې ماز دیګر کله رانه شي
چې ته راشې په وړو وړو ګامونو
او بیا نښه زما په سپینو جامو کېږدې
په شوخۍ ، دخپلو شونډو دسرونو

۱۳۹۲ سلواغه ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې ملالۍ یوسفزۍ ته یوه پټه خوله دعا

بیرغ او ډیوه

د سواتې ملالې سپینه غاړه سره شوه
یوه سره ګولۍ په ګلو کې سرې شوه

ډز شو ، ډز سره دره کې انګازې شوې
د ملالې سلګۍ عرش کې اوازې شوې

د ملالې لاس نه لوېږي کتابونه
له دې شرمه ګوره ! رېږدي د سوات غرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملالې وینو رنګ کړې سپینې پاڼې
په لړزه شولې ګور ګورې او ممانې

د ملالې خولګۍ وچه وچه کیږي
لکه ژبه د ډیوې باد ته رپیږي

د ملالې ځاځکي ځاځکي وینه تویې
نن ماښام ستوروته لاس پورته کړه مورې

له هر ځاځکي به یې زیږي زر لمرونه
پرې تودیږي به کتاب ته ناستې نجونه

د میوند ملالې توغ ته دې سلام دی
ستا بچو باندې اوس هم علم حرام دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو غرونو کې ګرځي يوه څړيکه
دهغې ده که ددې ملالې کړيکه

يوه وتې دوطن بيرغ په ننګه
ددې بلې کتابونه دي ترخنګه

په دې ولس کې خدای پيدا کړې دوې ملالې
دوطن او پوهې ځلنده مشالې

ملالی ! دوينو څاڅکي دې غمې شه
دوښمنان دې ورته دود شه سپيلنې شه

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس دويښتابه څلې ته ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نه ، زر ملالۍ به راپسې شي
پرې رڼا به د کابل او سوات شيبې شي

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس د وېښتابه ځلي ته ولاړ شو

۱۳۹۱ تله ۱۸
مسکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر آزار وهلې ته!

ته به هر څه ولرې
په دې دنیا کې هرڅه
او د هغې دنیا د ټولو جنتونو ښکلا
خو د هېڅ شاعر د ښکلاګانو ملکه به نه یې
او تا به بیا څوک تر قیامته پورې
دیو رسوا شاعر د زړه ملکه و نه ګڼي
ته به د هر شعر په سرلیک کې نه یې
او د سندرو په هیڅ ترنګ کې به ته نه ښکاریږې
ځان سره فکر وکړه
اوس دې نو ژوند څه مانا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا هیڅ و نه ګڼل

او

هرڅه دې له لاسه ورکړل.

خو تر دې لا لویه ګناه

چې د شاعر په جنتي ارواکې

ستا د ستم له لاسه

د ښکلو ښکلو نغمو

ملکوتي چینه اوس وچه او سپېره پاتې ده

د دې چینې تاوان به ستا د ښکلا هېڅ خزان پوره نه شي کړای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه بې غمه خلک ...

باد له کرکۍ سره

راوڅرخېد

، اتڼ یې وکړ

او ډېیوه ورپیده

لوګی

کړۍ کړۍ په ملا راتاو شو

یو سیوری وښوریډ

غمجن سر یې راپورته نکړ

سیوري کوم څه ورک کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نن شپه سپوږمۍ
د سپینو وریځو په پاسته پالنګ کې خوب وړې ده
او دغره خواته
یوه ښکلې ده لا ویښه ناسته
دیوه ورک سیوري لپاره ژاړي
یوه رڼه اوښکه راڅاڅي
د یوه ورک سیوري پر هغه تصویر
چې لا هم خاندي غوندې

***

باد او باران
دواړو ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دوی پر بې وزلې ژاړي

سپوږمۍ د دوا ړو نامراده مینه خوب کې ویني

خو...

دغه په خوب تللي بې غمه خلک

د دا سې شپې له دو مره ډېرو غمو

څه خبر دي؟

۱۳۹۰/دمني دولسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې املا

ماین په (الف) لیکئ

چې:

له (مین) سره یې فرق وشي

هسې هم

نن سبا

په دې وطن کې

له مینانو نه ماینونه ډېر دي

او

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ټوپك)اسم مذكر دی

(ټوپكونه) يې جمع

دې ته (ټوپكې) كارول ناسم دي

ځكه ټوپكې د ماشوم

منډو رامنډو سره

ښې ښكاري

سپېڅلې لوبې په بدرنګه نومو مه يادوئ

۱۳۸۸ شپږم پېشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر لومړی فرمان

خپلو سپېڅلو ماشومانو ته
ټوپك او تو مانچې مه اخلئ
بیا
په نانځکو باندې
ډزې کوئ

۱۳۸۸ شپږم پیشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوتمې

دوطن ګوتمې ده تشه
یو دعشق شین غمی غواړي
زړونه ټول کنګل وهلي
دموسکا پسرلی غواړي

خلکو ! پاڅئ ، هله ووځئ
پرېښته يې درنه يووړه
تورکوډګر دکرکې راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاطفه يې درنه يووړه

وريدلې ګولۍ ډېرې
دوطن پر ښارو زمکو
شنه غنم به پرې زرغون شي
دکوشنيانو له ترپکو
هلئ غږ کړئ ! ښکليو خلکو :
((اکو بکو ، سرسيندکو !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډایناسوران څه شول ؟

زرګونه پیړۍ پخوا

ډایناسوران دلته وو

او سوله وه.

ونو پاڼې کولې

زمکه په ونو پوښلې وه

ددوی او سولې ترمنځ تړاو ایډیولوژیک نه و

دوی پاڼې خوړلې

او پاڼې ډیرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګونه پېړۍ وروسته

یو بل ځناور راغی

ددوی ترمنځ د سولې او جګړې تړون

ایډیولوژیک و

دوی ډوډۍ خوړله

او

ویره یې دا وه چې ډوډۍ به خلاصه شي.

دوی د جګړې لپاره

ایډیولوژي جوړه کړه !

ډایناسوران له شرمه ویلې شول

او څاڅکي څاڅکي

پر خپله ګرانه زمکه ننوتل.

ډایناسوران

دا ایډیولوژیک جنګ له شرمه ورک شول

خو لاهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه یو بل ځناور

دا ایډیولوژۍ په خونړي لټون کې

د ډایناسورانو هغه ورک

هغه راپاتې فوسیلونه په ارام نه پرېږدي.

او...

جنګ لاهم روان دی.

۱۳۹۳- سرطان- ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډبرې

زه
تر ((سنګ نوشتې))
لږ ورپورته زېږېدلی یم
او خاپوړې مې د تاوخانې پر تودو ډبرو کړې دي
الفبې مې
د سپینې بکرې په رنګ زده کړې
او لومړنی نوم مې هم د ((چینو غونډۍ)) پر یوه ډبره کښلی
له ښوونځي چې تښتېدم
نو د ډبرو پر دیوال اوښتم
او په کور کې مې کله کله د ډبرې پر بالښت سر لګاوه
خپلوانو مې په ډبرو کې پوسته درلوده
او تربرونو مې د ډبرو له مورچې څخه پر هغوی ډزې کولې
یوه کلیوال مې د خپل کلي موټروان په دې نامه چې
کوم دښمن ته یې راپوټ ورکاوه
پر یوه ډبره ځملاوه
او په بله یې پرسر وویشته
اوس هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډبرو سره ژوند تیروم

پاچا مې ناست دی د ډبرو منځ کې
زما ښار ډک له ډبرینو دیوالونو څخه
پر لاره ایښې دي بې شمېره تیږې
هیواد مې دری پر څلورمې خاورې
له تورو غرونو او ډبرو ډک دی
د دې ډبرو زړه کې ډېر لالونه
خو زما په برخه یې لیکلې نه دي
زما استاد وایي چې موږ په (ډبر پېر) کې اوسو
خو زما په خامو لارو
او په ختېنو کوڅو
څوک د ډبرو لاره نه جوړوي
هغه چې زه ورسره مینه لرم
د هغې هم زړګی له کاڼي جوړ دی
زما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځي د ژړندې له دوه تېرو څخه

او زما مینه یوه ورځ وه مخامخ پر یوه تېره ناسته

چې له دوه سترګو یې بېشمېره اوښکې تویې کړلې

خو دهغې اوښکو په تېره هیڅ اثر ونه کړ

زه ډېر پېر کې اوسم

کله چې ومرمه هم

د څوډېرو منځ کې

تر څو ډېرو لاندې

یوه کوچنۍ کلیمه داره تېره سرلاندې ږدم

او اې زما مینې !

چې زړګی دې له ډبرې جوړ دی

له مرګه پس به هم زما د قبر تېره تا ته تمه کوي

چې ته له خپلو تورو ښکلو سترګو

دانه دنه اوښکې پرې وبهوې

اویا د شناختې ډبرلیک کې زما نوم په خپلو شونډو ښکل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ،

نه

زه او ته‌ دواړه ،

د بر پېر کې اوسو.

۱۳۹۱ وږی ۱۹

((سنګ نوشته))او((چینو غونډۍ)) دشاعرپه کلي کې دوه سیمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما جـبلوانې!

ما او جانان بې له یو بله اوس عادت کړی دی
له خدایه ځار شم څو مره ژر یې قیامت کړی دی

د دود دستور د جبر کانې مو پر سر پریوتې
موږه د عشق له ټول اختیاره بغاوت کړی دی

ماهیروي ، مګر له زړه نه مې شړلی نه شې
چا د جانان له خولې نه داسې روایت کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم د ټول ښایست د ټولو ښکلاګانو سواد
ما خو ټول عمر ستا د سترګو تلاوت کړی دی

زما د زندان دیوال له ما سره خبرې کوي
زما خورې جېلوانې زما د قتل نیت کړی دی
۱۳۸۹ وږی ۷
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـزمـه

هو ،

هو ،

هو !

مجبور شوم ، بیرته راغلم

ډیر ملامت ، ډیر پښیمانه

پوهیږم نه ، چې ولې ؟

ددې ستومانه ژوند راپاتې یو څو نورې ورځې

غواړم همدلته اوسم.

پوهیږم ، نور به دې دزلفو سیوری نه وي راخپور

او سرو غرمو دانګو ته به هم نه یم پاتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خپل غږ په سندریزو څپو

يو ځلې بيا زما د نوم زمزمه ، مه هيروه

غوارم چې بيا يې واورم

((غفورجان))

ستا په ژبه ښه ښکارېږي.

۱۳۹۲ وږى ۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـــد

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

لکه درسم کتابچه کې د ماشوم دنیا
چې په اسمان کې یې رازوړند کټوي
چې خور یې خاندي
دابا سر یې له لمره غټوي
له دې دنیا سره همدغسې چلند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیینه مصاف کې چا ته
ترزرین شال لاندې هنداره کې لومړۍ موسکا
اوبیا له‌لاسه نیول
سور په نکروزو یې دناوې سپین مړوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

لکه غنمو کې د غیږو ایستل
لکه ګانۍ سره راتاوه منډه
لکه ناوې نه رارو انه شیره
لکه یو خوږ ګنی همداسې بند په بند ښکلی دی
ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ورو ګوتو یې زري کې تاو کړه
په اشارو ورته غوسه غوندې شوه
ورو یې په اړخ باندې راواړوله
بیا ورته کټ کټ له خندا نه شنه شوه
وړې نانځکې سره دغسې پیوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

د کمپیوټر په پرده راغی مسیج
دیوې مینې څو خوږې اشارې
په مسینجر کې یې ځواب غوارې
له چانه ورک دي ټول ښایسته لفظونه
ناست ورته لاس ترزنې ژبې فکرمند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

د قرائت کتاب کې دوه ښې دي

یوه ښکه د تاووس بل د جانان تصویر

په ازموینه کې د نقل یو وړوکی کاغذ

او د رحمن بابا غزل سره د سترګو رسم

په مړاوو سترګو کې د پټو غمو خوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

نو

یه خلکو خلکو خلکو !

ښکلو خلکو

مه نیسئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندون ته ټوپک مه نیسئ

دار څخه پړي واخلئ

بار له یو سترې واخلئ

ښکلی دی عشق ښکلی

دژوند څلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـاړه

سږ کال به هېڅکله سپرلی رانه شي.
له مودو وروسته مې ته ولیدې،
په سترګو کې دې مینه نه وه.

کب ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دکرکې په شېبوکې

او

راځه اوس درنه پوښتنه کوم

کلونه وروسته

دبې رنګه ژوند په دې شيبو کې

بالاحصار

او دزاړه ښار هاغه ستوغه لاره

د شهدا دهديرې قبرونه

هغه ډبره چې زما او ستا کيسو ته غوږ وه

خواجه صفا سره يو ځو د ارغوانو بوټي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پر ټټر باندې دې لاس کېښوده

تاويل:

ته ودرېږه !

وګورم

چې زړه په کې شته ؟

او زما له زړه دراوتليو اسويليو ځپو

ستا وربل وخوځاوه

نو

راځه اوس درنه پوښتنه وکړم

چې زه او ته ولې زاړه ښار ته تلو ؟

هغه غرمه ، هغه دبې پسرلي نرم باران

دعاشقانو عارفانو په زيارت کې دمه

په هاغه ورځ مې څنګه

زړګي ، دا ستا تر تاوده لاس لاندې وزرونه وکړل؟

خدايزده دزړه درزا مې ستا په غوږ کې څه وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په رنجو ککړې اوښکې دې پرمخ لیکه شوې ؟
یوازې زه پوهیږم
چې د خوږو شونډو ترپاسه د مالګینو اوښکو خوند څنګه وي
کلونه وروسته
لاهم
ستا له ګریوانه د نرګسو عطر پېژنمه
او
اوس چې ته له مانه کرکه لرې
خیر دی
له خپلې ټولې کرکې سره
راځه چې بیا پرهغې لارې ولاړ شو
خیر
که خبرې دې زړه نه غواړي
نو هیڅ مه وایه
مګر راځه چې تر هغې ډبرې بیا ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه

راغلا به يې کړو

هغه ډېره زموږ ډېرې کيسې زړه کې لري

داخو منې چې ژوندون لږ پاتې دی؟

يوه ورځ دا مزل هم پای ته رسي

زه او ته دواړه

يو له بله لرې

نن يا سبا به شو د خاورو مېلمه

راځه هغه ډېره نيمه کړو

دوه شناختې يې کړو

نيمه زما او نيمه ستا پر قبر

تر مرګه وروسته به زموږه شناختې

هغه کيسې موږه ته بيا ووايي

او دډېرو په هنداره کې به وځلېږي

دهغو ورځو هغه تيرې ، هغه هيرې شيبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه پرشوندو د مالګینو اوښکو سپینه ځلا

او لکه ستا له ګریوانه ، نه د نرګسو وږم

لکه سپرلي کې د باران د پستو څاڅکو غزل

او لکه زما پر ګوګل ستا د لاس توده پوښتنه

و دریږه و ګورم

چې

زړه

په کې شته ؟

۳ سلواغه ۱۳۹۱

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا له یادونو سره

ما درپه یاد کړه

او خپل زړه ته دې ریښتیا وو ایه !

چې زما یادونه درسره دي که نه؟

هغه لومړی پسرلی

د ښار نمجنې کوڅې

او ستا پر زلفو د باران د څاڅکو غلې نڅا

زما لالهانده او حیرانه موسکا

او ستا په سترګو کې پو ښتنې ډیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ګرمي هغه داوړي غرمې
او هغه یخې ځیلې

ما درپه یاد کړه
او خپل زړه ته دې رېښتیا ووایه !

چې زه دې اوس هم چیرې یاد یم که نه؟
زما تصویرونه څه شول؟
زما شعرونه دې د کوم قهر داور خوراک کړل؟
ستا دلاسونو عطر اوس هم ماله خوبه باسي
او ستا دتورو سترګو سپینې اوښکې
لا هم دانه دانه په ستوروکې ځلیږي راته

ما درپه یاد کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپل زړه ته دې ریښتیا ووایه !

هغه شیبې شیبې اوږدې خبرې
او ستا خندا لکه د پاڼو او د باد شوخي
زما پر ژبه د ژوندون فلسفه
او ستا تر ژبې لاندې ورو یوه د (هو کې) وینا

ما درپه یاد کړه
او خپل زړه ته دې ریښتیا ووایه !
چې له دې ټولو شیبو
او له خوږو خوږو یادونو څخه څومره لا په یاد درپاتې؟
زه درنه نه پوښتم چې:
زه دې په یاد یم که نه؟
خو دومره ووایه چې
زما له یادونو سره څه کوې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د شعرونو پاڼې وسوزيدې

خو ستا په زړه کې زما يادونه لاژوندي پاتې دي.

ما درپه ياد کړه

او خپل زړه ته دې ريښتياوو ايه !

همداسې ده او که نه؟

۱۳۹۰غبرګولی ۱۸

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران باران غزل

تاتــه حیــرت وړي وو ، تهولــه شــپه بــاران او زه
تــږي وو لاتــږي وو ، تهولــه شــپه بــاران او زه
ډیــرې کیســې وکړلــې ، ســتاوربل هوا ســره
مــوږه ورتــه غلــي وو ، تهولــه شــپه بــاران او زه
تاورتــه خنــدلي وو ، شــپه پــه عطــرو مســته وه
مــوږه یــې هیرکــړي وو تهولــه شــپه بــاران او زه
شــمعې شیشــې ولیــدو ،تــه ورتــه خــوب وړې وې
هــو ، مــوږه راغلــي وو ، تهولــه شــپه بــاران او زه
پــانې اودباد ســرود ، جــام واو ســتازلفې وې
مســت وو ، نخبــدلي وو ، تهولــه شــپه بــاران او زه
دومــره حســن و مینــه وه ، ربــه !درنــه ځارشــمه
چیــرې دې بیــولي وو ، تهولــه شــپه بــاران او زه

۱۳۹۳ - دثور ۲۸مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچپه

زه د سرزورې ابۍ زوی یمه
مخ پورته لا مبم
او د تاریخ سیلاو پر سر اخلمه
ما ښکته مه لټوئ !

پر تاریخ کانګې کوم
وراسته ویاړونه مې له خولې غورځوم
هغه ویاړونه چې د سویو انسانانو له څګیرویو ډک دي
عقله !
های ! ورکه عقله
نن دې لټون پیلوم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورنو دخپلو ناخبره او ساده نیکونو
سپکاوی هم نه منم
چې ځلوربول یې بولي
ځوک یې (زمری) نوموي
ځوک یې شاهین او ځوک یې پړانګ بولي
ساده (انسان) دآدم زوی یمه زه
چې خامې غوښې نه خورم
ما دغنمو په ډوډۍ پسې جنت پریښی دی.

پروطن سرنه بایلم
سر دوطن ترسیوري ساتمه ،چې فکر وکړي
(سر) دوهلو نه دی.
(سر) دساتلو شی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوک چې دې وطن ته بد راګوري

ځناور نه یم چې یې ودا ړمه

سرساتم فکر کوم:

که دا وطن ښایسته کولای نه شم

هرڅوک به بد راګوري

زه له هرڅا سترګې ایستلای نه شم.

دلته سرونه نور ریبدل نه غواړي

دلته سرونه ویښول او پوهول غواړي.

لیونی نه یمه چې جنګ ته ولاړ شم

په تارد زلفو کفن مه راګنډه

زخمي زخمي په تورو نه درځمه

دناپوهۍ اواز مې درمه شه مینه !

دتاریخ خړ سیلاو ویاړونه یوړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو د تورو او د زغرو افسانه ورکه شوه

د مذکر تاریخ زاړه بابونه

د کمپیوټر د خیټور موږک ترغابښ لاندې دي.

وطن د تن په وینو نه ساتمه

دې ته دوچویلي خولې په کار دي

نور نو تاریخ ته د دروا غولا پې نه وهمه

هر څه ریښتیا وایم او :

(ژوند) ژغورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګسار

شه ماتې دې وزرې

په لمن کې دې ډبرې

ستا له کاڼو لاندې خاندي

له ګناه نه بې خبرې

وې نازکې تر ګلابو

تا پرې وويشتې کمرې

له کمځو يې وينې څاځي

تنکۍ متې يې پرهرې

په ډبرو دې زخمي کړې

د جنت سپينې کوترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپیږې شرم !

اې د سوریې زویه !

چې پر کڅ پړمخې ویده یې !

دا دروا غ دي، چې دنړیوالو ضمیر دې وخوځاوه.

چې (ضمیر) نه وي، څه شی به وخوځوي؟

دنړیوالو (اخلاق) او (عاطفه) له تاسره یوځای

په سمندر کې ډوب شول

دغه خور او ورور،

اخلاق او عاطفه

نهنګانو وخوړل، خو ته یې پرې ښودې، چې کڅ ته راشې.

او خدای خبر کړې،

چې له اشرف المخلوقات څخه اخلاق او عاطفه د (پانګې) نهنګانو وخوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا درته ویلي وو ؟

چې دلمر په رڼا پسې لمرلویده لوري ته ولا مبه !

لویدیځ ،

ددې نړۍ پرمخ تېرا یستونکی جنت

هو لویدیځ ،

داستخباراتو ،پانګې ، اټومبم او ښکېلاک هېواد !

پرتازمکه د اور تبۍ کړه

شیخانو

د سرو زرو په ټټۍ ګانو کې ځانونه تش کړل

او بیا یې د (استنجا) پراصولو بحث وکړ.

ته ورې، نهر ، له جګړې ویرېدلی

ببرۍ ته پورته شوې.

اوسهار، ترلمرخاته وړاندې دې

دکځ پرشګو موتې ډک کړل.

شیخان پلن پلن د سرو زرو پرټټۍ ناست وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لويديځوالو دتورو جامو ملايکو ته

پر دې دنيا د دوزخ جوړولو چلونه ورښوول.

د(پانګې) ليونيو ، دښکېلاک او زبېښناک بادارانو

او دبشري حقونو دعويدارو ،

په قفس کې دانسان سوزولو له تونده بوی څخه خوند اخيسته

ته پرشګو پروت وې

خو ستا په هېواد ، عراق او افغانستان کې

نورو ماشومانو هم دبېړيو ، يوه لار ورکي سفر ته ملا تړله.

دا کيسه همداسې روانه ده.

اخلاق او عاطفه ، د(پانګې) د نهنګ په نس کې په خوشيو اوړي.

او درواغجن وايي، چې تا

د نړۍ هغه ضمير، چې نشته ، وخوځاوه.

نړۍ دروغ وايي

او ستا له کوشنيو منګولو څخه شګې له څپو سره لوبې کوي.

د سپتمبر خلورمه ، دوه زره پينځلسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيګار

دا هغه عطر دي ،

چې چا راته کلونه پخوا

په ډېره مينه

دلومړي سوغات په نوم راکړل

هغه کلونه هرسهار

ماد ((سيګار)) عطر

د خپل زاړه کميس پر ګريوانه شيندل

هغه کلونه

د سيګار له خواږه وږم سره هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا دیدن ته تلمه

تیر کال چې عشق

د خپګانونو ، رواجونو او رسمونو بوړبوکۍ کې ورک شو

چا یو ځل بیا د ((سیګار)) عطر راکړل

اوس هر سهار چې دغه عطر وهم

هماغه ورېم راځي

او تیر یادونه لکه غشي زما له زړه نه تیر اوبیر ووځي

اوس دغه عطر په اوله ورېمه

دیو بیلتون غمجن خبر راکوي

او چې ((سیګار)) حس کړم

دخپل مات شوي زړګي غږ واورم

څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

عشق و مانا و ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د سیګار ګل شو
یو داسې ګل ، چې
بس یو څو ورځې دزړه په وینو وپا ییده
یو داسې ګل چې عطر یې شته خو خپله
لکه یو داغ
لکه یو درد
لکه یو سور پرهر په زړه کې ورک دی
د((سیګار)) ګل
په خپلو عطرو زړه ته اوراچوي
اوس چې ((سیګار)) حس کړم
دخپل مات شوي زړګي غږ واورم
څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

۲۸ وږی ۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه

ګلغـوټۍ وخانـده ، چـې شـپه پـه ښـکلا چنګ ووهـي
دشـونډو رنـګ دې پـه تيـارو بانـدې ګلرنـګ ووهـي
سـتـاتورې سـترګې مـې لاهـم دتوروشـپو مېلمنـې
سـتـانيغ بانـه مـې هرسـهار دزړه پرخنـګ ووهـي
بـاددې دزلفوورمــه راوړي ، هــره شــپه پــه غــرور
راشـي او ونـاځي ، حلقــه مــې پــه پالنـګ ووهــي
چـې سـترګې پټـې کـړم نـو نـازدې پـه خوب ووينمـه
چـې سـترګې پرانيـزم پـاولي دې نـوی شـرنګ ووهـي
شـپې دې دغېـږې عطـر داسـې پـه تيـاره کـې نغښـتي
لکــه پرتوربخمــل چـې ځـرخ لـړ دلونــګ ووهــي
زنګـون دې کېـږده، لاخـو سـتوري ستادحُسـن شـمارم
اعتبـار نشـته اوس بـه سـپينه سپوږمۍ کړنـګ ووهـي

۷ اسد ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمبه ، لمبه نڅا

داستانظر ته مې وجود پرلمبه ونڅاوه
دغیرږي عطرو دې چې عود پرلمبه ونڅاوه

دلمبو تښ نه و، ستاحسن ته یې کړس وخندل
شکن دزلفو دې چې دود پرلمبه ونڅاوه

ستابت شکنې ښکلا اور په ګلستان کړبدل
له ډیره شوقه یې نمرود پرلمبه ونڅاوه

رڼه خوله پرانګو، تاودحیا پر خوړلن
دژوند چینې داور نمود پرلمبه ونڅاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سترګې واړومه تا او بیا هم تا وینمه
وجود د عشق مې ټول شهود پرلمبه ونخاوه

سکنې ما ښام او ستا په سترګو کې تصویر دلمبو
عجیب سکوت ، عجیب سرود پرلمبه ونخاوه

دا سې باده راکړه چې اور ورسره ونوشمه
زما د تندې شور جمود پرلمبه ونخاوه

۱۰ حمل ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه او شیشه

ستورو تـه مـې رازوایمـه ، بـام سـره خبـرې کـړم
ستا سترګې چې نه وینم ،نو جام سره خبرې کړم

شپه ده او سپوږمۍ ده ، زه یوازې او یوازې یم
شمعه او شیشه لـرم ، خیـام سـره خبـرې کـړم

دی راته ستا سترګې او ستا سترګې ملامتې کړي
زه چې مې دزړه لـه هرناکـام سـره خبـرې کـړم

هیڅ یوه شیبه یې ستا له یاده خالي نه وي ،چې
زه دهـرې ورځـې لـه انجـام سـره خبـرې کـړم

ستاد خوږو شونډو منطق پټ ساتم په شونډو کې
زه پـر ځـان بـاورلرم ، ارام سـره خبـرې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو په سیاست هم ستا پیکي او مخ عادت کړمه
سپین سهار ته ناست یم او ماښام سره خبرې کړم

دواړه مې دوینو تږي ، دواړه دي چاړه په لاس
یو خوا له پاچا ، بل خوا امام سره خبرې کړم

څوک به مغول تیغ نه دافغان ماشوم مرۍ ساتي ؟
نه شته خوشال نه شته، له بهرام سره خبرې کړم

زه لیونی ګڼه یم ، دی خبر په خیرو شر نه شو
لاهم داسې ولس ، لا داسې قام سره خبرې کړم

۱۳۹۱ وږی ، ۱۳
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه

ستا دراتلو شیبه دې کله هم په زړه درګرځي ؟
چې ستا له هرګام سره زما دنفسونو موسیقي غږېده
ته به آرامه زما دمټو منځ کې پټه شولې
اوف ! زما دزړه درزهار
دتل په څېر مزاحم
هیڅ ځل ونه پوهېدم
چې ستا تټر کې هم یو زړه رپېږي
په دې خبر نه وم چې
ستا دمرغۍ په څېر کوچنی ، خو مهربانه زړګی
ورو ورو
که
تُند دربېده ؟

۱۳۹۲ ځیله ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شینشوبی

اې ! چې خندا ګاني دې د ټولې دنيا سولې دي
راشه ! لا په زړه کې مې يو څو هېنداري روغې دي
تاوشه ! د شينشوبي په شان شين کميس پرې وځنډه
ډېر کلونه وشول، د چينې اوبه مو تورې دي
راشه په ورغوي دوياله نې پانې وسرويه
زه ستړی ستومانه او د پاستې مړې سپورې دي
څه شوې ګلغوټۍ، د منې ګل له باغه نه ښکارې
مخ نه پلو واخله ، د سپوږمۍ پلوشې پورې دي
ته مې سنځل ګل کې ، دوږمو ترمنځ پيدا کړلې
وي به ګلابي عطر، خو ستا جلوې څه نورې دي
څه به وي؟ خوبيا به دلېوال غزل کې تالولي
پېغلې سندرمارې، چې کتاب باندې را ټولې دي

۲۷ لیندۍ ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبږ دې

غبږ دې

پېنځه کاله وروسته

لاهم

هماغسې خوږ، تود او مینه وړی دی.

خندا دې،

چې یو ورک درد یې ترشا پټ دی

لاهم دزړه په کنګرو کې نڅا کوي،

خندا دې

دیوې ورکې شهزادګۍ هغې اروا ته ورته ده،

چې د نیمه روښانه ماڼۍ په دالان کې روانه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپین کمیس اوږده لمن ورپورې ځنبیږي.

نن مې ستا خوږ غږ وا وریده، خو پرې موړ نه شوم

خبرې مو لنډې وې

او زه تږی وم

لکه د کلونو خمار ته چې یو ځاځکی شراب وښیې

او نوره شیشه تشه وي، هېڅ نه ترې ځاځي.

نن مې په پرانیستو سترګو خوب لیده چې تا اورمه

اې !

ته څو مره زما د روح ژورو ته ننوتلې یې ؟

زما د روح په نیمه ورانه ماڼۍ کې

یوه سپین لمنې شاهزادګۍ

لاهم دالان په دالان ګرځي او لمن ورپسې ځنبنده بهیږي او ځي

خوله مې خوږه ده

ستا غږ مې وځنبه ، خو تنده مې لا پسې ډېره شوه

نه پوهیږم ، خدای ستا په وجود کې څه پټ کړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غږ دې

شعر پنځوي ،

درد هستوي،

روح لړزوي

ته !

زما په روح کې سپين لمنې شهزادګۍ لاهم دالان په دالان ګرځي

خدايزده څه لټوي؟

۱۳۹۴ عقرب ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باران په تمه

وږمې ! د یار د غېږې عطر له کوم لوري راوړې
چې جل وهلي روح ته دا سې دژوند سیوري راوړې

خوب مې لیده چې دیا قوتو زرین تاج دې پر سر
سپینو لاسو کې دا سې زړه ، چې لاهم ښوري ، راوړې

زه یم ګونګی ولاړ د خدای په نوراني حضور کې
ژبې ته خو مره خوږه راشې دعشق توري راوړې

لاهم دژوند په دې تیاره لاریم یوازې روان
راشې سپوږمۍ سره پېیلي یو څو ستوري راوړې

دا اللمه للمه زړه په تمه دی چې ګوندې ته به
دا سې شیبې چې لپه لپه باران اوري راوړې

۳ غبرګولی ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلګی

چې خپه کېږې ښکلې ، ښه پوهېږم
څنګه پخلا شې ؟ په دې نه پوهېږم

ظاهره څو مره خوږې ښکارې شونډې
څو مره ترخه دې پکې ، زه پوهېږم

څه مې پوښتې چې مې زړګی څنګه دی؟
دی خو له تا سره ،زه څه پوهېږم

سترګې دې څه وايي په هره ادا ؟
لږ را نږدې شه چې پرې و پوهېږم

اخر به ستا تصوير زخمي شي په کې
داسې چې ته ماتوې زړه ، پوهېږم

دمنې ۱۳ مه ۱۳۹۰
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تودوخه

غم مې،
لکه ماښام کې دوابو پرمخ
دیوې یوازې پاتې شوې هیلۍ سپین سیوری
چې له څپو سره د تللې رنها
او راروانې تیارې رنګ ته ځیر وي
هغه چې خپل یوازیتوب ته زانګي
د مازیګر په وینو رنګ اوبو کې
ډنډ د درنې او سهمناکې شپې بستر کې پروت وي
او هلته لرې داوبو پر غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوچو ونو لغړ سیوري

دهیلۍ یوازیتوب ته ګوري

غم مې ،

دهغه مساپر موسکا ته ورته دی چې

دشپې پر سپینه واوره پلونو دلیوه ته ځیر وي

خو په دې نه پوهیږي

چې لاره کومه خواده ؟

چېرته له وریځو راوتلې نیمایي سپوږمۍ ته

تور سیوري منډې وهي

او مساپرته دلیوانو پلونه لاورلنډ شي

یوه موسکا په داسې وخت کې هم دژوند تمه وي

غم مې،

یو ښاخکی اوردی

دوروستۍ اوښکې دتودوخې په څېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پر کنګل باندې يې وس نه رسي
غم مې ،
دژمې په دې لويه شپه کې دومره مست دی
چې رانه ستا دلاس تودوخه غواړي.

د۱۳۹۱ لمريز دخيلې اتمه شپه
کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه

په روح کې دې خدای نه ورکوي چانه خپل جانان
د خپل ځان په لټون پسې ، چې ستړی وي خپل ځان
د شوندو فلسفه دې مالوستلې ده په شوندو
دوینو رنګ چې مینځمه داونسکو په توپان
اې ! چېرته يې ؟ هغه ورځې مې ډېرې رايادېږي
تاوده به پر يوبل شو ، چې لانده به کړو باران
د ښار زړې کوڅې وې ، پسرلی و او مزل و
چې ته وې او چې زه وم ، عاشقان وو عارفان
راځه چې دې په سترګو کې هغه کیسې پیدا کړم
چې څنګه پخلا کېږي سره دوه خپه یاران
راوړاندې شه او بېرته مې په خپل زړه کې پیدا کړه
زه تللی چېرې نه یم ، زه همدلته یم نهان

میزان ۱۳۹۲۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیامت

دلته ، هلته اوازه ده

چې زړه نړۍ به مړه شي

بس همدا دهستۍ پای دی

اوازه دقیامت ده

چې بیړۍ ددې نړۍ به

دتیارو په سمندر کې

ماته ، ماته شي راړنګه ،

خلک وایي ، هلته دلته

چې دزمکې دابۍ تندی به مات شي

اوازه دقیامت ده

ځینې خاندي ، څوک ویریږي

خدای پوهیږي ، خدای خبر دی

مور لاهسې خپل ماشوم په تندي ښکل کړي

بوډا لاهم په لکړه ، هدیرې نه په څنګ تیرشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه خوله پر چینه کېښنوه

اوږده تنده یې سره کړه

چا دیار په خوږو شونډو

دزړګي تلوسه مړه کړه

هلته دلته ویل کیږي

چې څوورځې ددنیا پای ته دي پاتې

اوازه دقیامت ده

خدای پوهیږي ، خدای خبردی

موږه وږي ، موږه تږي

دخیرات ډوډۍ ته ناست یو

ډک سیندونه ، لوی برجونه

تش منګي او تش نسونه

دبابا توره تیره ده

دنیکه شمله موهسکه

لادوینو ډنډ کې لامبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په خپلو دواړو لاسو

يې له خپلو زړونو باسو

خلک وايي هلته دلته

دهستۍ دنندارې پای رانږدې دی

اوازه د قيامت ده

خدای پوهيږي ، خدای خبر دی

که قيامت شي ، که نړۍ شي رنګه بنګه

ګوندې زموږ ه د شرمونو

دازړه کيسه شي ختمه

د خيرات کنډول که مات شي

د احتياج دوزخ که رنګ شي

خدايه ! ژر دې قيامت شي

رانه خلاص چې دژوند ننګ شي .

۲۰۱۲/۱۲/۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه او ګلغوټۍ

ګلغوټۍ !

شپه ډېره اوږده ده ، دیلدا شپه ده

داورلمبه مړاوې تودوخه لري ، سوز نه لري

لوګی کړی کړی پرخیال

داستاد زلفو څانګې نه شي ایستی.

مالیوني ته وایه

دخیلې شپه ګوره او خیال دګلغوټۍ وګوره

ګلغوتۍ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيرې يې چې مرم درپسې ؟
ما دغمونو پنډ په شا راوړی
مادمرګونو ، سياستونو ،
وږيو بربنډو اروا وو شورماشور
ايله ترتاراوړی
ژوندمې لوګی کړ ، خو داستا پرزلفوناست ګرد ته هم ونه رسېد.

ګلغوټۍ !
مينه په (بازار) کې نه شته
مينه خوستادرغوي منځ کې دتودوخې خوند و
چې يې څو ژمي زما لاسونو ته (مانا) ببښله.

ګلغوټۍ !
چېرته ولاړشم
که يوه ورځ له هغو ورځو څخه بيا ووينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې به د واورو سپينې سپينې بتې
ستا پرپيکي يوه يوه کيناسته
تابه تودوخه ، څه موسکا او د سنځلو عطر
زما پر اروا وشيندل.

ګلغوټۍ !
ستوري هم مانا نه لري
لمر دومره سپک دی
لکه زما له سوری جورابې نه وتلې پونده
له کتابونو نه مې کرکه کيږي.
چې ته يې ونه لولې ،
هغو شعرونو نه مې کرکه کيږي .

ګلغوټۍ !
سوزمه دژوند له اوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولا خپې خپې روان یمه د عشق له شوره

څومره ساده خلک دي ،

چې خبرنه دي ستا د دومره ډېر ښایست له زوره

په دغې تورې ،

دې اوربدې

او دې تیارې یلدا کې

څوک شته ، چې غږمې واوري؟

ګلغوټۍ !

مرم درپسې !

د ۱۳۹۳ یلدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټې ته اووم سرود

مازيګر تېرو ، چې ځنګل خلاص شو
اوزه دګټو ـ ګورو ونو له تياري ووتم
اس مې ستومانه و او زه ترېږي وم
ترمخ مې شنې ورشو نه پورته دچنچڼو خپل شو
لويديځ افق دلمر وروستيو وړانګو سوروا ړاوه
لرې ، دشنه چمن ترغاړې وداني ښکاره شوه
او اس پرزمکه پښه وسرويله
دلارې څنډې ته په ماته تېږه
داسې ليک وو:
((دلته لاژوند ازمو بيل شوی نه دی
دمساپرو دمه ځای نه شته !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام تياره وه چې، راورسېدم
څه پرتمين ماښام و !
هوا په غېږ د سنځل ګل کې خوله
د ډېوې تتې رڼا څرک له پنجرې وهلی
چوپتيا خوره وه، مايوازې خپله ساه اورېده
او د نرګسو سترګې نه رپېدې
عشقه پېچانو د کړکۍ خواته و غوړ نيولی
د ماښام ستوري په افق کې سترګکونه وهل

++++++

اس مې ستومانه دی او زه ترږی يم
خوږ برليک رايادشو:
((دلته لاژوند ازمو بيل شوی نه دی
د مساپرو د مه ځای نه شته !))
نو...
ولې راوګرځېدم ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځانته وبللم؟

دروازه خلاصه وه، که ما مې په ستومانه لاسو ووهله ؟

هرڅه مې هېر دي.

یوازې ستا ښکلا مې نه ده هېره

چې مخامخ په دروازه کې لکه سپین سوسن راهسکه شولې

زرکاله مخکې مې لیدلې وې، اشناوې راته

زرکاله مخکې دې لا پېژندلم.

ـ سلام...

ـ راځه دننه راشه !

ـ خو (ډبرلیک...؟)

ـ نه نه ، پردغه لاره مسافر نه راځي

هیچا ته ځای د دمې نه شته دلته.

دباد پاسته لاس دې ویښتو کې ګوتې ووهلې

پسرلی مست شو او ستا زلفو سره ونخېده

ـ اس ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرې يې ږده ، مه يې تړه !
دلته اس نه ورکيږي
پريږده چې شنه ورشو کې دمه وکړي
او له چينې څخه اوبه وڅښي.
چې ور دې وتاړه هوا راغله
ډيوه په ملا کږه وږه شوه، رڼا ولړزيده
ما يې سلام وا خيست او کينا ستلم.
لا هم حيران وم، ته مې چېرته؟ څه وخت ؟
نه نه هېڅ مې ليدلې نه وې
زه يو ستومانه مسافر وم او بس.

- هن واخله !
ستا لاس مې وپېژانده،
خو په دې نه پوهېدم
چې دا د چا لاس دی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا ويل:

قهوه مې بې شيدو راوړه، همداسې ترخه

ماويل چې رنګ يې ستاد سترګو رنګ وي.

ـ هو ! زما د سترګو رنګ ستا ډېر خوښيږي ؟

مګر ته څوک يې ؟

دقهوې عطرو راپه خود کړمه ، پياله تو ده وه.

اوه خدايه !

پرکوشني مېز د نرګسو ګېډۍ هم پېژنم !

خو هغه زرکاله پخوا ستا له تصوير سره نرګس ايښي وو.

ستاغږ مې بيا واوريده:

ـ نن هوا ښکلې وه، ستومانه به يې ؟

ـ هو ! ستومانه ډېر ستومانه !

خو راته ووايه چې ته څوک يې ؟

او ستا خندا

څپې څپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتوروزلفو له نڅا سره

ډ بوې وخښبله.

زه ؟

زه خو هماغه یم، چې ومه کنه ؟

ـ که ته یوازې یې نو زه به شپه بهر تېره کړم.

سهار به وخته خپله لار ونیسم...

خو ستا موسکا دحیرانتیا ښپې کې ډوبه شوله.

ودې ویل:

دلته لا ژوند ازمویل شوی نه دی.

دمساپرو دمه ځای نه شته.

او زه دزلفو یو بالښت لرم، همدلته یې ږدم

هغه بهر ته درایستلای نه شم.

ـ هو ته ریښتیا وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو زه به دلته ، هو همدلته سر پرې ولګوم.

مګر ته څه پوهېږې؟

که زما اوښکې ستا دزلفو پربالښت وڅاڅي ؟

تاوویل:

وګوره !

چې زلفې مې لاوس لمدې دي.

او زه داستا دلمدوزلفوعطرو بیا راویښ کړم.

ما ویل:

خو زه

بس ، دیوې شپې مساپریم دلته.

ـ نه زر کاله وړاندې مو وعده بله وه.

تا ویل: چې پاتې ژوندبه ټوله بس همدغه شپه وي.

هاغه دې هېر شول، چې پخپله دې پر دغه کتیبه ولیکل:

((دلته لاژوند ازمویل شوی نه دی.

دمساپرودمه ځای نه شته.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل: هو ! سمه ده.

خو زه دې نه پېژنم

او خدا یزده چېرته ځمه ؟

اس مې پښه ټکوي

ډیوه لا باد ته ناخي.

نوټ:

دا شعر دلیکلو تاریخ نه لري

یوازې زما تر یو څلو یښتمې زو کالیزې پېنځلس ورځې کشر دی.

د کابل یوه ستربڼ ته نږدې دغره په لمن کې راشین شوی دی

ګلغوټۍ پرې خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ

اې خلکو !

څاه ګانې مو له اوبو

غواګانې مو له شیدو

او زړونه مو له پېرزو ډک او سه !

مېچنې مو تل ګرځنده

جوالونه مو په غنمو درانه

او د باغو هوا مو

د سرو مڼو په وږمو ښکلې او سه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ویالو کې مو د ګلبوټو څنې خدای مه ریژوه
او شنې غونډۍ مو ، خدای د مستو شپنو
له یاکوربان او یره ځاره تشې مکړه کله
خلکو !
اې د مینې خلکو !
د سترخوان مو له ډوډۍ
غړکې مو له شړومبو
او بډه مو له پیازه
کله تش مه لره
او په باغچو کې مو د ګل خندا تلپاتې اوسه
ما ستاسو منځ کې
یوه د ګلو ځانګه
یوه د ګلو غوټۍ
همداسې ناوې پر پالنګ پرېښې ده
زه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ! زه ورځمه چې د خدای له ملايکو ورته نور راوړم

او له کوثره يو جام ډک د رڼا

د خدای له رحمه يوه لپه شبنم

او له جنته د غنمو طلايي ګاڼې

ما دهغې دنيا سفر ته داسې ملا تړلې

او ستاسو چم کې ،

-چې د مستو خندا ګانو له سندرو دې خدای تش نلري-

زما ((ګلغوټۍ))د ناز په خوږ بستر کې خوب وړې ده .

۱۳۹۰سرطان۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګُلبيتونه

دسرو ګلو نڅا وه په څپو کې ګلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې ګلغوټۍ
سهار يې پرانيستله چې تنۍ د ګريوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې ګلغوټۍ
په سره کميس کې سپينه تاويده راتاويده
لانه وه غوړيدلې په لمبو کې ګلغوټۍ
جلوه وه دجنت زمونږ په زمکه ګرځېدله
سرکشه، هسکه غاړه پرېښتو کې ګلغوټۍ
اخيسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبويي
نغاړلې دخدای لاس وه په ورېمو کې ګلغوټۍ
هغه دې په ياديږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو، درنګونو په پردو کې ګلغوټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهه لانيمګړې ده !

کتابونه

کتابونه

زرخبرې سل بابونه

دنيا څو ډانګه اوږده ده

زمکه څو ګزه ده پلنه ؟

دمارانو پښې څو دي

او چونګښې داوبو دي

که دزمکې دسرو دي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې تور دی له دې دومره ډیرو توریو

خوا مې ګرځي له دې دومره ډیره شمېره

پوهه تولې ده نیمګړې

کتابونه هم ګونګي دي

قلمونه بېچاره دي

یو هم دانه شي ویلای

چې ته (څومره) ښایسته یې ؟

۱۳۹۳ لیندۍ دوهمه

تهران

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپاین

دلته ، چې غم د ډوډۍ
يا خالي ، پوچې اند يښنې د سياست
او خبرونه د مرګ
زموږ د ژوند کاغذي ګل رازمولي
په دې عجيب وطن کې
هيڅ څوک په دې غميزه نه پوهيږي
چې څومره لويه تشه
او څه بد رنګه نشت دی
که هيڅ څوک نه شي پيدا
چې بل ته دا ووايي:
((تا سره مينه لرم !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران ، کورمه ، کوچی

هوا لنده ده،

دځنګله له پاڼو څاڅکي څاڅي

او دزلمي کوچي په زړه کې اند ښننې بهيږي

لږ مزل نور پاتې دی،

ژوره (کورمه)

دخورو لړو ترمنځ ښکاريږي.

کوچی په (لښته) پسې ډېر خپه دی.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښته همزولو سره ناسته ده چمبه غړوي

په زړه یې خړې لړې غم وروي

لالا ! ټوپک اوګردنۍ دې ورک شه

چې د تربرو بدي دې کورته راوړه

دلښتې مېنه په بدۍ سپېره شوه

(بدۍ) کې کورمې ته را ورکه لښته

اوس د(کوچي) جانان بېلتون ته ژاړي.

***

مابنام راخور شو، لاکوچی روان دی

ژوره کورمه لویه

دلته او هلته خراغونه بل دي.

کوچی حیران دی ، چې شپه چېرته وکړي؟

لښته به چېرته وي او څه به کوي؟

په بدۍ ورک پلار به یې چېرې وي پناه اخیستې.

کوچی روان دی له پوښتنو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچۍ پرستړو اوږو وړې د اندېښنو پنډونه.

***

لښته چمبه غږوي، غاړې باسي
نن د نکریزو شپه ده
یوه خورلڼه له دې کلي نه ځي
لښته سندرې وايي:
((له تورو غرونو پناه یاره
ستا به په یاد یم که به هېره یم مینه
کډې مې تورو غروته ولاړې
راپسې ژاړي، ستا د کلي چنارونه...))
لښته لګیا ده او سندرې وايي،
کوچۍ حیران چې شپه به چېرته کوي؟
هلته نکریزو کې د ېوې بلې دي
د لښتې رغوی سپین دی
د لښتې رغوی د جانان د لاس تود وخه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچي وطن ته لار په ننبه کړله:

که نیمه شپه لښته راوتښوي

تر یوې ونې لاندې ، د یوې ګارې شاته

داسې ځای شته چې دوه مینو ته پناه ورکړي؟

خو ، خدایزده لښته به د کورمې په کوم کلي کې وي؟

چا نه پوښتنه وکړي

دیوې ورکې مساپرې پېغلې؟

شپه را روانه ده، باران اوري

دکلي منځ کې څراغونه سترګکونه وهي.

او مساپر ، چېرته له لرې د واده زوږ اوري.

مساپر مسک شو ، لږ بېې دمه وشوه :

((د ولس واده دی، مساپرو ته ډوډۍ ورکوي،

شپه به جومات ته یوسم.))

په لوی انګړ کې رڼاګانې ښوري

دنغري دود او د ښځمنو اواز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچې ګامونه تېز کړل.

اوس د چمبې اواز له ورایه اوري.

کوچۍ خوله شو ، په باران کې خوله

پر زړه یې تېره ببره څړیکه شوله.

لړ سانیولی شو ، او ولړزېده.

دلبنتې خوږ اواز یې وپېژانده :

((نری باران دی پاس پرلوړو یې ورو ینه

ژوري کورمې ته نصیب راوړې یمه

جانانه !لاس راکړه چې دواړه سره ځونه ،

وه جانانه !لاس راکړه چې دواړه سره ځونه...))

۱۳۹۴ سرطان لسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملت مې

ملت مې !
ټول عمر نېکمرغۍ ته په تمه
هردم شهید
سرګردانه !
یوازینۍ ګناه یې داده
چې ګومان کوي؛ نیکمرغي راځي
دومره څوک نشته چې یې وپوهوي:
نېکمرغي نه راځي ،
راوستل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیواد مې

هېواد مې
لکه د سمندر شپه
ښکلې ، ویرونکې
توپاني
او ناڅرګنده

۱۳۹۳ جدي او ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له تانه بېرته تاته !

له غمه ستړی يمه

ستړی يمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تا راکړی

وګرځم وګرځم همدلته راشم

له غم او درده بېرته تاته ژاړم

زما دژوند دغه غمجنه کړۍ

له تارا پيل شي راوڅرخي ،

راوامې خلي

اوبېرته مې تر تاراوړي

ووايه ستاله لاسه چاته ګريوان څيرې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبور یم تا ته ، همدا تاته ګریوان څیرې کړمه

***

د پسرلي پر یوه ښکلي سهار

ستا مهربانه لاسو وکړلم

یو ځاځکي او ښکې دې اوبه راکړې

او

د زلفو وربم ته دې هسک شوم ورته ونښېدم

یوه غرمه ستا اننګو ته لاتو د شوی نه وم

چې ته غوسه شوې او زما خزان وهلې پاڼه باد یووړه

یوې سرې سیلۍ پر سر واخیستم

زه رالویدم ، پرېوتم

پر یو خوشبویه ، پر یوه ښکلي پالنګ

ستا پر پښکي باندې راپرېوتمه

اوس دې نو خوښه

چې مې مروړې ،که مې کرښې لولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خو زه ستومانه ، زه زخمي

مات شوی

آس مې پر لاره پاتې شوی

بې وطنه يمه ، تږی يمه

ستا پر لمن يو ځلې سر ږدمه او ستوري شمارم

خوب کې به تا ووينم

چې درته وژاړمه ، وپوښتمه

له تانه تللی ، تا شړلی ومه

له تا خپه وم ، تا رټلی ومه

اوس نو ته غوږ شه چې کيسه دې ستومانه سفر تا ته وکړم.

***

زما جېلوانې !

ستا د سترګو سپاهيانې مې پر سر ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا له جیله تښتید لی ازلي ګناهکار

له ډیرومنډو

پټ پټانو وروسته

ستاتردرشله راغلم ،

چې تاته تیره کړم کیسه دیوه ستړي بندي

ستا له زنځیره ستا له بنده همدا تا ته ژاړم

له غمه ستړی یمه ،

ستړی یمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تا راکړی

وګرځم

وګرځمه بیا راشم

له تانه بېرته تاته وژاړمه

۱۳۹۰سلواغه ۲۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـرګه

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،
دهغه چا هېرول ، څومره سخت دي؟
چې دې ټول عمر دهغې پښو ته
دعشق ګلونه ایښي.
نو به دا زړه ورته دګل په څېره وغوړیږي
او په خندا به ورته ووایي:
((ته څه خبر یې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغو ستر ګو قهر څنګه زغمې

چې تا یې تل رڼو چینو ته

خپل خو بونه ویل؟

نو به دا زړه ورته له او ښکو نه امیل جوړ کړي

((ته په دې څه پوهیږې؟))

که څوک زما له زړه نه و پوښتي چې ،

دهغو شونډو ترخه څنګه څښې

چې تا به تل دخپلو شونډو په باران پریوللې ؟

نو به دا زړه ورته دوینو څاڅکي څاڅکي ګلاب وغوړوي

((چې دا سې هم کیدا ی شي !))

که څوک زما له زړه نه و پوښتي چې ،

له نامرادې

له ناکامې مینې وروسته ژوند په څه مانا دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو دا زخمي شاعر به

ورته په غوږ کې ورو ، ورو

د ځنکدن سندره وغږوي

دا سې سندره چې له مینې

له بیلتون

او هېرولونه به

د مرګ د سپینې اوښې

یو برګ انډی دلمر لویدو په لوري وخوځوي

دلمر لویدو خواته په دښته کې

ها لرې لیکه

دعشق د ماتې په نامه د مرګ د سپینې اوښې ورک پلونه دي.

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۱ ،

وارسا ـ پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـزل

په دغه دښته کې چې زه يم روان
هومره سپېره لکه ژوند
همدومره ستړې لاره
نه يو شين بوټی
نه دونې سيوری
پر لاره پلونه دوړو کې سمسارې
يا يوه کرښه د مار
يوازې سيوری مې ملګری دی لا
او که ماښام سپوږمۍ راونه خيژي
زه به بې سيوري ، بې ملګري چېرته دمه کوم؟

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو ژرنده

اوبه بهیږي

له ناوې نه ، شرهار کوي

او ژرنده څرخي

غنم په زړه چوي

دګرمو اوړو بوی راځي

ژرنده له ګرده ډکه

زه هم ستومانه

لکه ژرنده پرخپل ځان راڅرخم

سر مې سپېره دی

سر مې سپین دی

لکه سپینې وړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پوهېږم ، چې ګردجن سر مې بیا نه توریږي

ددې ناوې اوبه مې زړه سړوي

خو زما لامده وینبتان لا

سپین سپېره دي

لکه وړۍ

لکه دوریځو یوه سپینه غوټه

او دژوند ژرنده لا راځرخي

صبر نه پیژني

غنم خلاص شوي

ژرنده ګړی چېرته خوب وړی دی؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست

یو ماشوم پلار څخه پوښتنه کوي
چې ستوري څوداني دي؟
پلار ورته وایي:
لکه ستا او ستا دخور ویښتان
ماشوم په خپل سر باندې لاس تیروي
او دکوچنۍ خور په ویښتانو پسې مخ اړوي
ماشوم د ستورو په شمېر فکر کوي
د پلار د شونډو له موسکا څخه
سیاست راڅاڅي.

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه

بېګاه په خوب کې ستا له سترګو څخه و شرمېدم
ستا سترګې لا هم زما له مينې ډکې
خو زه ويده يم
او ستا سترګو ته په خوب کې ګورم
بېګاه په خوب کې ستا د سترګو پېغور و سيزلم:
چې څوک مين وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ارامه بستر نه پریوځې

ښکه یې وو ایم ،چې وې منې؟

زه هر ماښام ددې لپاره

د ګلونو پر بستر ښملم

چې ګوندې ستا سترګې په خوب ووینم .

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازېتوب

په الوتکه کې د خپل یوازیتوب په اړه فکر کوې
چې ستا تر څنګه ناسته ښکلې پردۍ
په خوا اړه خوب ویده شي
او سرېې ورو ورو ستا پر ولي د روند شي
ته به ستومانه یې او خوب به درځي
خو ګاونډۍ را ویښولی نه شې
موسکا پر شونډو ځانته داډ ورکوې :
یوازیتوب کله په خوب تېرېږي ؟
یوازیتوب کله په خوب هېرېږي ؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورته سرود

مورې روان یمه ،دعا غواړمه

ته نه یې ، چاته سترګې واړومه

مورې لاس راکړه، که نه غورځمه زه

اوس ، چې پخپلو پښو ګرځمه زه

مورې للو غواړم ، زنګون غواړمه

د سرګردانه روح سکون غواړمه

خوب مې لیده چې ستا پښې ورکې وي

مورې ! له باغه مو مڼې ورکې وي

ځو پاستې ایښې او یو ځو دستکې

په سیخ مې سوې وې وړې پاپکې

ته سرګردانه وې ستومانې مورې

له تناره سره حیرانې مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري رنځوره وې په خوب مې لیدې
زه چیرې بوخت وم ته مې نه یادیدې
نیمه شپه راغلم اسویلی مې واورید
زوی ته مې خیر کړې ! ستا ځګیروی مې واورید
موري شاعر (کاروان) دې یادراوړی
درمند دعطرو ورنه بادراوړی
موري ستومانه یم ، خسته یم موري
موري ویریږمه، خپه یم موري
چاراته ویل ، چې نور دمینې نه یې
له زړه لویدلی ، ورک له سترګو شنه یې
موري داغم به اوس په چا ژاړمه
ته نه یې چاته سترګې واړومه

۱۳۹۲ - ثور - ۱۸
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته

نن شپه مې رګ رګ کې یو اور غځیږي
لکه ستا سترګو ته چې نیغ درګورم
د سندرغاړې خوږ نظر زما په سترګو خښ دی
د نیم تیاره او نیم رڼا خراغ تر چتر لاندې
د یو غزل له ترنم سره هوا ته وځم
د هارمونیې له ستوني ستا د نیم کښو نظر ښکلا اورمه
د ګیتار تار مې لکه ستا موسکا

د زړه پر کوخه لار تیروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پر تبله چې ګوتې ناخي ، لکه ته چې خاندې

پر پیاله شنه لمبه راتاو شي لکه ستا د کمیس بله جلوه

بهر باران دی ، برسات چیغې وهي

خدایزه چې دومره لرې

دا ستا د زلفو وږم څنګه راغی ؟

باد او باران

غزل او اور د پیالې

ټول سربداله ناخي

دا ستا د عطرو نشه چیرې ده ،

چې ومرم پسې ؟

۱۷- حمل ، هندوستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن (د۱۳۹۲ کال دعقرب پینځمه) دغزني په اندړوکې پر ورا چاودنه وشوه او ترشلو پورې ښځې ، ماشومان او ورابانې يې په وينو اوخاورو ولړل.

هرڅه دواک لپاره !

له سورې داريا سره يو سور لاس په نکريزو پروت دی

او

د وړوکي پر اوږه د پاولي سيوری ښوري

خړ ،

په خاورو پروت ،دوينو وچ ډنډوکی

له کلي ورا وه راوتلې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو درووند آواز ،

يوه تياره

اونور هېڅ...

ديوه ښار

نه

دخو ښارونو ، په محل کې لا يو څو ښاغلي

د سياست کرښې کاږي.

خبريال بيړه لري...

سم خبر کوم دی ؟

وايه څومره مړه دي ؟

(مرګ) د سګرټو په لوګيو کې په فکر بوخت دی

(واک) څومره خوږ دی ،

په غوږونو يې غږ خوږ لګيږي....

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد

ماشومتوب نه هیرېږي ،
ستاسو به یادې وي هغه شیبې هم
چې مور به ورو ورو په خواږه اواز کې
دالاهو او سندریزو للو ګانو پرځپو لاهو کړئ
دخوب او وینې په وروستۍ پوله کې
دمور غږ داسې راته
لکه له غره نه چې سندره وي دباد پر اوږو
یا دسپوږمۍ چو پتیا ته پټه دغونچې خندا
وو ایاست ! چاته دا شیبه یادېږي ؟
ماشومتوب نه هیرېږي.

۵ عقرب ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوروز ته سرود

له بامي بلخه راپاڅه ، د نوروز د سهار باده
پسرلی د عشق راخور کړه له زاړه ام البلاده
د هیلمند مسته څپه شه په لرغوني سیستان واوړه
د کابل ارغوان ښکل کړه ، د باګرام هوا کړه ښاده

پر سرلوړي هري واوړه ، چې ګذر په اصفهان کړې
بخاراته ورېمه یوسه ، چې پرواز پر بدخشان کړې
د سوما په باده مسته ! د (سدې) د جشن یاده
له بامي بلخه راپاڅه ، د نوروز د سهار باده

له (ګنجه) ترا باسینه ، له ګنګا تر سمرقنده
له قونیې ترفراه روده ، له لاهوره ترخجنده
د زلمو دې اتڼونه ، د ښایسته پېغلو نڅا ده
له بامي بلخه راپاڅه ، د نوروز د سهار باده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـوی کـال دی ، نـوی ژونـد دی داقبـال سـتوری بلنـد دی
ددانــي نــوی پیونــددی ، ددهقــان خــاطر خرســنددی
ترپښــو لانــدې ســبزه ده ، پــاس دعشــق نــوې هــواده
لــه بــامي بلخــه راپاڅــه ، دنــوروز دســهار بــاده

سمنک دې شنه قدم ته ، هفت مېوه دسپرلي دم ته
قزاقي سمنددې زین کړه ، راشه بیا قرغزي چم ته
چې بیا یو کړو سره زړونه ، لویه سوله کړه بنیاده
لــه بــامي بلخــه راپاڅــه دنــوروز دســهار بــاده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د خوبونو غلې ته!

هر څو ارلسم،

چې سپوږمۍ پېغله شي

او

پلوشې یې ورو ورو ومینځې

زما د زړګي ترې ،

جل وهلې کړکۍ

شپه چې چوپتیا خوره شي

او دهندارو حافظه ویښه شي

ته هم را وځلیږې

زما له ستو مانه سترګو خوب یوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې !

که د سپوږمۍ له رڼا ګانو څخه درمند جوړ کړم

او ستا پښو ته یې دانه دانه دروشیندمه

که د سهار له چینې څاڅکي څاڅکي ستوري ټول کړم

چې ستا دغاړې هار شي

تا ته سپوږمۍ باندې قسم درکوم

ووایه !

بیرته به مې ستر ګو ته خوبونه راوړې؟

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه!

دترافیک کاکا دلاس تودوخه
لکه د پلار په څېروه
چې یې ماشومه واټ نه پورې ایسته
له واټ نه پورې یې په موسکو شونډو منډې سره
دکتابو کڅوړه ونښیده
او
د سپین ټیکري پیڅکه یې داسې باد ته وخوځیده
ما وېل
منه کوي

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرونه

سپې

ستومانه د دیوال سیوري ته وغځیده

نن څو چاودنې

او ډیرې ډزې وشوې

ګڼ خلک ووژل شول

خو ده

هیڅ‌ا ته ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان لا غېپلي نه‌و

دخدای مخلوق يې ځورولی نه‌و،

سپي ديواله ته ډډه ووهله

په خبرونو کې چا ونه‌ويل

چې وسله‌والو څخه زيات

دسپي وجدان ارام دی.

هره ورځ موږ نه‌دا سې ډير

دخبرو سرټکي هېر پاتې وي.

۲۵ سرطان ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغې تللې ته سرود

یــوه ورځ وه ،مــوږه دواړه پــه ســفر بانــدې روان شــو
زه او تــه غـــــاړه پــه غــاړه پــه ســفر بانــدې روان شــو

یــوه ورځ وه ، مــا ژړلــې ســر مــې ســتا پــر ولــې کېښــود
ستا په سترګو کې چې ورک شوم داجهان مې واړه پرېښود

یــوه ورځ تــه شــاه میــرمن وې ، زه یــوازې ســتا پاچــا وم
پاچانــه وم ســتا بنــدي وم، بــدو ســترګو نــه پنــاه وم

یــوه ورځ وه، مــوږه ســتړي لــه دې دومــره ډېــرو خلکــو
لاس پــه لاس دوه اوبــو وړي لــه دې دومــره ډېــرو خلکــو

یـــوه ورځ وه ، عاشـــقان وو عارفـــان وو، زه او تـــه وو
دزاړه ښـــار پـــه کوڅـــو کـــې ســـرګردان وو، زه او تـــه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ وه ، پــه زیــارت کــې تــر رنګینــو جنډولانــدې
تــا ســتو مانه نظــر کېښــود زمــا پرســتړي ګوګــل بانــدې

یــوه ورځ وه ، ســتا لــه ســترګو څخــه اوښــکې راروانــې
زه حیــــران درتـــــه ولاړ وم، ســـــتا وې زلفــــې پریشــــانې

یــوه ورځ وه مــادې ســترګې پــه خپــل رغــوي کړلــې وچــې
تبــرک و ســـتادعطرو ، مـــادې اوښـــکې کړلـــې پټـــې

یـوه ورځ وه، ستا داوښکو دوې سکې وې زما پـه جېب کې
زنګیـدم سـتاپر پـاولیو ، شـرنګیدمه سـتا پایزیـب کـې

یــوه ورځ وه ، ســـتا پـــر ژبــه دغوســې ســندرې شــنې وې
زه دې اور تــه وم نیــولی، ســـتا پــه ســترګوکې لمبــې وې

یــوه ورځ وه ، تـــا نیـــولی وم پـــه غـــلا دخپلـــو اوښـــکو
پــه تـــاوان کـــې وم درپـــاتې دخـــو ســـپینو تللـــو اوښـــکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يــوه ورځ وه ، راســره وې ســتا داوښــکو وږمــې ډيــرې
مــا انکــار کــولی نــه شــو ، چــې کــړم ســپينې ســکې هېــرې

يــوه ورځ وه ، مــا راتــول کــړل خپــل خيالونــه اوفکرونــه
دښــکلا پــه چينــه وللــي زمــا راتــه غمــي شــعرونه

يـــوه ورځ وه، مـــا راوړې ترانـــې وې او ســـندرې
دعشـــق رونې دريـــاب نـــه وتـــې مرغلـــرې مرغلـــرې

يـــوه ورځ وه ، مـــا راوړي دزړه غـــړنـــه مرجانونـــه
تصـــويرونه پـــه لفظـــو کـــې ګلابونـــه ګلابونـــه

يــوه ورځ وه، ستاپښــو تــه مــې دا هرڅــه نذرانــه کــړل
ســتا داوښــکو پــه تــاوان کــې مــې داتــول دانــه دانــه کــړل

يـــوه ورځ وه ، تـــاويلې زمـــا خيالونـــه پکارنـــه دي
زه دژونــد شــين غمــی غــوارم زمــا لفظونــه پکــار نــه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ وه ،چې داونښکو په تاوان کې دې غوښتلم
بندیوان دخپلو زلفو په زندان کې دې غوښتلم

یوه ورځ وه، زما په لاس کې غزلونه مړاوي شوي
دسندرو نغمې مړې وې ، سرودونه رژیدلي

یوه ورځ وه ، زه نورهیڅ وم بې سروده بې سندرې
ستا پرحسن غبار ناست و دبېلتون دې کړې خبرې

یوه ورځ وه، قیامت نه و ،لمرختلی وا سمان کې
زه لا مړ نه وم ، ژوندی وم لاهم ورک وم پخپل ځان کې

یوه ورځ وه، چې ته نه وې ستا په عطرو پسې مړ وم
شرمیدم له خپله ځانه ، ستا داونښکو په غلا پړ وم

یوه ورځ وه، ستا غږ نه و دزاړه ښار په فضا کې
زه یوازې وم بې سیوري څه و مات زما په اروا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يــوه ورځ وه ، عاشــقان وو عارفــان وو خــو تــه نــه وې
زه او روح مــې پــه کوڅــو کــې ســرګردان وو ، خــو تــه نــه وې

يــوه ورځ وه ، زمــوږ مينــه بــس يــو خــوب غونــدې پــه يــادوه
زمــا او ســتا کيســه چــې وړې دبيلتــون دژمــي بــادوه

يــوه ورځ وه ، تــا پــه خــوب کــې راتــه ويــل چــې ژونــدون څــه دی
مــا ويــل دومــره اوس پــوهيږم ، چــې مرګــی تــر بيلتــون ښــه دی

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۱

وارسا ،پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هېڅ) نه شته!

يوه موده مې ستا له سترګو څخه لرې ژوندون وازمويه
او ايله پوه شومه چې (هېڅ) څه مانا ؟

هره شپه ستا د سترګو ښکلې اللو ژاړم
هرسهار مرګ ازمويم ،ستا له ترخې نشتې سره
ته دې په خپلې ها يوازې، ها تياره خونه کې
همدا سې غلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمانځه په ځای کې خوب وړې یې

او زه پوهیږم چې تراوسه مې په خوب کې وینې

ترهغو (هېڅ) نشته ، مانا یې نه شته

ترهغه پورې چې ما خوب کې وینې

او ترهغو چې

زما هر شعر

ستا په نوم پیلیږي.

۱۳۸۹ دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېر یادونه

دا سې يې چې مرورې ښکلا څه غواړي
زړونه دا روي بلا څه غواړي
راشه چې دې ستر ګو څخه وپوښتم
دومره ډېر غمونه له ما څه غواړي
هره ورځ سرونه د ښامار خوله کې
خلک خبر نه دي پاچا څه غواړي
مه پوښته دا تون دې توپانی څپې
شګونه، له جوړې دنيا څه غواړي
ما دې هېرې کړي دي خوږې سترګې
رامې شي خوبونو ته بيا څه غواړي
ولاړه شه يادونو ته او وپوښته
تيره، هيره مينه له تا څه غواړي
کله چې لېوال په زړه د روګرځي
دومره يې د رواخله چې دا څه غواړي

۱۳۸۹، ليندۍ، ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټ

پر سپین ګردي ډبرین مېز باندې قهوه او خواږه
څپې څپې د یو آرام ترنم
او تر هنداري بهر
دیوه لوی ښار ، یوه خوځنده زوږمنه کوڅه
دواټ پرڅنډه یو بوډا د ساړه باد څښو ته ګوري او ګیتار غږوي
منۍ راګڼه دی سرې او ژیړې پاڼې اوري پرواټ
یوه جوړه تر ونې لاندې یو دبل سترګو کې ډوب دي
کله کله یو له بل څخه مچکې اخلي
یو سړی خپل ساعت ته وګوري ، ګامونه پسې لاچټک کړي
او یو ماشوم له خپلې مور سره لګیا دی په خوږه مرکه
یو ځراغ سور شي او بل شین شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او قهوه

چټک سړی او ساعت

هاخوا بوډا او ګیتار

هلته زلمی او نجل یې

بل خوا ماشوم او مور کې

هر یو له (بل) سره بوخت

ځینې پر ژوند تیریږي

پر ځینو ژوند تیریږي

یو څراغ سور شي او بل شین شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي .

مسکو

۲۰۱۲ داکتوبر اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مې غر دا مې شودياره

دکبړدۍ په پېڅول غوټه
ګلابي څادر رېپېږي
ناوې لرې لارې څارې
په کنډو دوړې ښکارېږي
زرکه کټ کټ په خنداشوه
سلا يې کړه لمده په نرۍ ژبه
ګل غوټۍ ته يې دسترګو لکۍ وکړې
غوړګې بيا ورته نرۍ کوڅۍ کړې سمې
لږ په تريو تندي يې وويل:
شال يې ښه نه دی راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورانوي د کمڅو ولونه.

دماشوم څونډې څپ څپ شو

غلی ناوې ته ورکوږ شو

بوډۍ نیا ورته غوسه شوه

لرې ورک شه ! څونډه کیږه

څه پسیرې لکه ښځه

ځه دادا ته دې نارې کړه

اوس به راشي ورا له کوزه

کورت لا نه دي سرو ویل شوي.

ګل غوټۍ شوه غلې موسکه

وور زړګی یې په درزا شو

تر دړۍ لاندې نرۍ خوله شوه ماته

خدایه پزل ! خدایه رحم !

چې دادا راخبر نه شي

چې لالا په لار کې نه وي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړکې سترګه ووهله

له کیږدۍ نه ووتله

ګل غوټۍ دناوې دود کمیس اغوندي

***

دکیږدۍ په پېښول غوټه

ګلابي څادر رپیږي

دبوډۍ نارې سورې شوې:

هلۍ! خاورې مې په سر شوې

ناوې نشته په کیږدۍ کې

ګل غوټۍ وره مرغۍ شوه

په اسمان کې یې درګورئ

یا اوبو کې ښاپیرۍ شوه

له څپو سره پناه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بر د کنډو شا ته

باتور بریت په ګوتو تاو کړل

ښکلې ناوې نه یې خوله په مینه غلا کړه

ګل غوټۍ لا رپېدله

له جانانه یې غیږ تاو کړه

آس په پونده دوړې باد کړې

د سیند غاړې ته ورکوز شو

د خم ونو کې پناه شو

باتور غلي غلي وویل

شپه به تیره کړو ځنګله کې

سبا اوړو له تور غره نه.

***

ورا روانه ده په لاره

زوم په آس باندې خوب وړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نکریزو یې سره رېږه
باد ته اوړي لکه سپانده
دآس زین لاندې یې پته
صدفي ښایسته لکړه

د کبږدۍ په پېښول غوټه
ګلابي څادر رپیږي
په دادا زلزله ګډه
دولور میږې میراتې
اوښ اینډه پروت په یو اړخ دی
تغاره دکوروتو سپینه
د تودو جواریو شکورته
کاکلۍ چرګه ښنتې
خړه خره ورته ولاړه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورو غروکې نرۍ لاره

دآس پوندې پولادي دي

ناوې سره لاسونه ایښي

د زلمي مین په غاړه

ګلسرک په کمره ناسته

د سونګوري په بوی مسته

چغ چغاکې داسې وایي:

په للمیو باران اوري

دامې غر دامې شودیاره

دکوچانو ناوې ولاړه.

۱۲ورې ۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک غمی

د شپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی

تور دی ،

سور دی

یا شنیلی دی

دې وطن کې کوم غمی دی

د کافرو مسلمانو پرې دربی دی

په تخت ناست دی ، یوسړی دی

هره ورځ ورته راځي سل ـ سل سرونه

څه یې ښځې ، څه سپین ږیري

څه یې ځوان څه ماشومان دي

ورته ژاړي ورته خاندي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل ښاماره پرې راتاو دي
پاچا ژاړي وايي اوردی
دکوم غټې کافر له کوره
راالوتی کوم توپان دی
پر سرونو دښامارو اربړمی دی
د شپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی.

دوطن خلک چیچلي ، لیونی توري بګوي
نیم یوه ښامار ته تللي
نیم دبل پر ملا سپاره دي
دملتان دیو وربللي
اصفهان ته تښتېدلي
دعربو کوډګر راغلل
تور جوګیان له هندوستانه
تاویزونه ، طلسمونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن خلک بنګساره

خپل بچي په تورو وژني

خپلې ښځې او سپين ږيري

خپل زلمي داړي په داړو ،

پټې خان زخمي په تورو

هر يو يار يې اکرمی دی

د شپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی.

رابيا هم ليونۍ شوې

د پټې بچی يې وويسته له ګيډې

هلۍ ګورئ ! ليونۍ ته

خپل ماشوم داړي په غاښو

د ديوبند پېريان پرې ناست دي.

(راجا) سپور په دنګ بيهاڼ دی

د سره اور ګورز يې په لاس کې

د(پنجاب)په ننګ راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(کوه نور) کابل نه غواړي

پاچا ریږدي ، پاچا ژاړي

لوی ښامار نه د سرونو امان غواړي

لوی ښامار یو لوی کوډګر دی

له پاچا نه غمی غواړي

پاچا خپله برخه غواړي

وزیر خپله برخه ژاړي

(کوروش) بیا توره ایستلې

له (ساکانو) کسات اخلي

سر یې ډنډ وینو کې خاندي

کندهار پاچا نه غواړي

پاچا ژاړي - پاچا ریږدي

د وطن د خلکو لاس کې

راشنې شوې لس چړې دي

ماشومان حلالوي چې داکافر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښامار ان له خوشالۍ نه ورته ناڅي
د شیشکواتنهونه ، د دیوانو د ډولونو څه غربی دی
د شپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی.

دیوه کاله زلمي دي
سره ورونه یا تربرونه
د ښامار د کوډو زور دی
یو له بل ریبي سرونه
وايي دا وژنم کافر دی
بل وای: دا هم لوی جاهل دی
ورک غمی چیرته پټ شوی ؟
د ښامار هغه په کار دی
چا ویل د شالیلا غاړه کې پروت دی
شالیلا د پاچا لور ده ،
نه ! د ټولو زلمو خور ده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيرته لرې بنديوانه ،

دښامار داړې ترې تاوې

شاليلا غاړه ايستلې:

که دوې دي دوې دي ،

کلای بست دروازې دوې دي

په يوه پټې خان وځي

په دابله يې دمور سوې نارې دي

دوطن خلک بنګساره

يوله بل پرې کوي غاړه

تور دی ، سور دی که شنيلی دی

زما په غاړه پروت دغم داور غمی دی

دشپېتو برېخو ورځ په ورځ کمی دی.

۲۱ سرطان ۱۳۹۲

يادونه: پرهمدې زمکه د ګران نذير احمد نذير شعر تر دې پخوا ليکل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان

غنم لوغوندي ښايسته يي دهيرمند رنه څپه يي
اې زموږ افغانستانه !د موركۍ دخولې كيسه يي

داوزبيک ماشوم موسكاېې، دتوركمن قُرصه رخچينه
دپامير زيږه هوا يي ، دآمو خوږه نغمه يي
له پارون نه را الوتى دناهونو مست شرنګى يي
دمنې دګل پرپاڼه ليكل شوې زمزمه يي
دبابا له هسكې څوكې درته ګورم راته ښكارې
غُلغله يې، هسک صلصال يې يا خودنګه شمامه يي
له قومونو اوبدل شوی دبابا رنګين ګيليم يي
دابۍ تږې منګې ته دغره غبږه كې چينه يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنـــیلاب پـــه شـــور دې میـــنځم، بلـــوخي مـــول کـــې دې نغـــاړم
تـــه ددې ملـــت دعـــزم یـــوه لویـــه کتیبـــه یـــې
تـــه اتـــڼ یـــې تـــه قرصـــک یـــې، یکـــه‌زار دشـــپون نـــاره یـــې
دملـــت دعشـــق یادګـــاره ! پـــه ســـندرو کـــې ټپـــه یـــې

تـــه ودان یـــې، تـــه ازاد یـــې ،تـــه پـــرون یـــې تـــه ســـبا یـــې
اې زمـــوږ افغانســـتانه !تـــه ویـــاړلې زمانـــه یـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه مړاوې ژمنه

منم چې مرم درپسې
خو
بیا دې نه شم لیدای
بیا دې له تورو سترګو سپینې اوښکې نه پاکوم
بیا په بند ستوني
په ننښتې ژبه
ستا د کتو په وړاندې نوم د مینې نه اخلمه
منم چې مرم درپسې
خو ما له خپل ژونده د تېښتې په لار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاد ژغورنې په نوم

دې‌رو خولو د بندولو په پار

ځان سره دا منلې

چې په لیدو پسې دې ومرم

خو لیدا ی دې نه شم.

۱۳۸۸ د ځیلې ۱۵مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک مخ

ژوند ښکلی دی!.. ۱
استازی.. ٦
پایزیب.. ۹
ځړیکه.. ۱۴
د تیارې او نور ګرداو.. ۱۵
اور، شپه او مساپر.. ۱۸
باد.. ۲۰
بد.. ۲۳
برزخ.. ۲۵
رنګ.. ۲٦
برزخ.. ۲۷
بېټنیکه.. ۲۸
ورکې سترګې.. ۳۸
او له سترګو ورک سړی.. ۳۸
تاریخ ملنډې وهي.. ۴۳
تشه.. ۴۵
ته او هره شپه.. ۴٦
ګناه او ویاړ.. ۴۷
هغه ښکلې تللې ورځې.. ۴۸
خندا.. ۵۲
زه خوشال.. ۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟ ۵۸
د خپلې کليزې له ويرې ۶۱
تاته! ۶۳
يوه بله عاشقانه ۶۳
بيرغ او ډيوه ۶۶
د شاعر آزار وهلې ته! ۷۰
دغه بې غمه خلک ۷۲
املا ۷۵
د ولسمشر لومړی فرمان ۷۷
ګوتمې ۷۸
ډايناسوران څه شول؟ ۸۰
ډبرې ۸۳
زما جېلوانې! ۸۷
زمزمه ۸۹
ژوند ۹۱
ساړه ۹۶
ستا د کرکې په شپېلکې ۹۷
ستا له يادونو سره ۱۰۲
باران باران غزل ۱۰۶
سرچپه ۱۰۷
سنګسار ۱۱۱
د پيړۍ شرم! ۱۱۲
سيګار ۱۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره‌شپه ۱۱۸
لمبه، لمبه‌نڅا ۱۱۹
شمعه او شیشه ۱۲۱
شپېه ۱۲۳
شینشوبی ۱۲۴
غږدې ۱۲۵
د باران په تمه ۱۲۸
غزلګی ۱۲۹
تودوخه ۱۳۰
فلسفه ۱۳۳
قیامت ۱۳۴
شپه او ګلغوټۍ ۱۳۷
ګلغوټۍ ته اووم سرود ۱۴۱
ګلغوټۍ ۱۴۹
ګُلبیتونه ۱۵۲
پوهه لا نېمګړې ده ! ۱۵۳
کمپاین ۱۵۵
باران ، کورمه ، کوچې ۱۵۶
هېواد مې ۱۶۲
له تانه بېرته تا ته ! ۱۶۳
مرکه ۱۶۷
مزل ۱۷۰
د اوبو ژرنده ۱۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست ۱۷۳
بهانه ۱۷۴
یوازېتوب ۱۷۶
مورته‌سرود ۱۷۷
ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته ۱۷۹
هرڅه‌دواک لپاره ! ۱۸۱
یاد ۱۸۳
نوروز ته‌سرود ۱۸۴
زما د خوبونو غلې ته! ۱۸۶
مننه! ۱۸۸
خبرونه ۱۸۹
هاغې تللې ته‌سرود ۱۹۱
(هېڅ) نه‌شته! ۱۹۶
هېریادونه ۱۹۸
واټ ۱۹۹
دا مې غر دا مې شودیاره ۲۰۱
ورک غمی ۲۰۷
افغانستان ۲۱۳
یوه مړاوې ژمنه ۲۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (ډاکتر محمد یعقوب پتیالي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له شاعر او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د پنځولو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

■ ■ ■

دسرو گلو نڅا وه په څپو کې ګلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې ګلغوټۍ

سهار یې پرانیستله چې تنې دګریوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې ګلغوټۍ
په سره کمیس کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې ګلغوټۍ
جلوه وه دجنت زمور پر زمکه ګرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پرېښتو کې ګلغوټۍ
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې دخدای لاس وه په ورمو کې ګلغوټۍ

هغه دې په یادیږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو، درنګونو په پردو کې ګلغوټۍ

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۸۹

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library